

ସେ ନିହାତିବି ତେଜ ଶାନ୍ତ । ଶାନ୍ତରେ ବସି ନ ବୁଝିଲ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟରେ ନାଥ । ଯେ କଥାମତେ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଅନେକ ମନେ ପଡ଼ି ଶୋଇ । ପୁଣି ଶ୍ରୀମତେ ନାମ ଦାନ ।
 ପଢ଼ିବି ଦେବ ଅତି ଗୋପେ । ମିଳିବି ଅତି କୃତ୍ତି ଶାନ୍ତେ ।
 ଦୋଇଲୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଚିତ୍ତାନ୍ତର । ନମସ୍ତେ ଶ୍ରୀମତେ ଦାନକର ।
 ନମସ୍ତେ ପଣ୍ଡିତଶାନ୍ତ । ନମୋ ବହୁଧା ଆଗତର ।
 ନମୋ ବ୍ୟାଧି ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଧ । ଅନେକ ଦୁଃଖ ଚାଲୁର ।
 ଶରଣ ଗଲୁ ବସ ମୋତେ । ମୁଁ ଶ୍ରୀମତେ ପ୍ରାଣୀର ପରତେ ।
 ଅନଳ ମଧ୍ୟ ଦେବ ଦାସ । ନ ଲୁଚୁ ଆଶ୍ରୟର ଗୋପ ।
 ଏମନ୍ତ ଦୋଇ ଧାତକାରେ । ପଢ଼ିବି ଦେବ ପ୍ରାଣରେ ।
 ଦୈବତ ପୁର ଅନୁଗ୍ରହ । ଲୁଗେ ଶ୍ରୀମତେ ନାମଧାର ।
 ପମସ୍ତେ ଦେବୁଁ ଦେବୁଁ ଭବ । ଅନେକ ପଦ୍ମବତ ଚେଇଁ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟରେ ଶ୍ରୀମତେ । ଲୁଗା ପଦ୍ମରେ ନାମଧାର ।
 ଗାଲେ ବହୁଧା ଚନ୍ଦ୍ର ଆସି । ଅନଳ ଲୁଗା ମଧ୍ୟ ପଢ଼ି ।
 ସେ ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଶ୍ରୀମତେ ବନ୍ଧ । ଚନ୍ଦ୍ର ବନ୍ଧାରେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଅନଳ ଦୋଇରେ ନାମଧାର । ଶ୍ରୀମତେ ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁଦାନ । ୧୮୦ ।
 ଶ୍ରୀମତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମତେ ପଢ଼ି । ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀମତେ ପଢ଼ି ।
 ଶ୍ରୀମତେ ଚନ୍ଦ୍ର ପଢ଼ି ଚନ୍ଦ୍ର । ଶ୍ରୀମତେ ଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଧନ୍ୟ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ । ଶ୍ରୀମତେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଏମନ୍ତେ ଦୋଇ ଶ୍ରୀମତେ । ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଅନଳରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମତେ । ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ମନ ଦେଇ । ଏ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ । ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ । ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ । ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ।
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ । ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ଶ୍ରୀମତେ ।

ପ୍ରଭାତେ ଉଦୟାର ଚନ୍ଦ୍ର	ଦିନ ବଢ଼ଇ ନାନାମତେ ।
ଏମନ୍ତେ ଦେବେ ଦିନ ଚନ୍ଦ୍ର	। ଅନ୍ତରେ ତାନ୍ତ୍ରୀର ପଦ୍ମ ।
ପ୍ରାଣୀର ଚ ମିତେ ଦେବତ	। ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ମନେ ବହୁତତ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବତେ ରୁଦ୍ର ରୁଦ୍ର	। ବୋଇଣ ପଦ୍ମଦେବ ମତ ।
ପ୍ରଭାତ ଦେବେ ଗୋବୀ	। ଆଶ ଦେ ଶ୍ରୀମ ଦେବ ଅପ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ମହାନ୍ତ ନାମ ମତେ	। ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ ମାନ ଶାସ ଶାସେ ।
ନାହିଁ ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ଶାନ୍ତ	। ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଲେଉଟି ଅନ୍ତର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରପୁରେ ଶାନ୍ତ	। ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ଏକ ସମୟେ ପ୍ରାଣୀ ଶାନ୍ତ	। ଚନ୍ଦ୍ର ଶାନ୍ତ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ନୋଇଲୁ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରଜାପତି	। ନାମରେ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ସୁତ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭା ପ୍ରଜାପତି	। ସେତେବେଳେ ଶାନ୍ତ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ସେତେ ପ୍ରଜାପତି ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ର	। ତେ ପଦ୍ମ ମାତା ଦେବ ଧର ।
ଏକବ୍ରତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚ ଚନ୍ଦ୍ର	। ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ମୋହନ ଶ୍ରୀମ ପ୍ରଜା ନାହିଁ	। ନାମ ମାନନା ନାମ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ବିଶ୍ୱର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମ	। ଶ୍ରୀମ ମାନନ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ସୁଧେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବେ	। ଶ୍ରୀମ ଦୋ ଶ୍ରୀମା ଶ୍ରୀମ ଶାନ୍ତେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ନାନାମତେ ସେବା	। ଏକାକି ତାନ୍ତ୍ରୀର ବହୁତା ।
ତା ଶ୍ରୀମ ନୋଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମ	। ମୋ ନାମୀ ଶ୍ରୀମ ଦେବ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ଶ୍ରୀମାତା ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ମୋତେ	। ଶ୍ରୀମ ଏକେ ଚନ୍ଦ୍ରଶ୍ରୀମ ଦୋତେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ମୋର ନାହିଁ	। ଶ୍ରୀମ ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ଏକା ମୋ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀମ	। ଅନେକ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ଏକାବ୍ରତ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମ	। ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ସୁଧୁଷ ମାନନ ଶ୍ରୀମ	। ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ଅବର ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମ	। ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।
ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ	। ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଷ ।

ତା ଶୁଣି ଅନନ୍ତ ସୁନ୍ଦର । ତହୁଁ ଶ୍ରୀମାତା ତର ଧର ।
 ଶେ ମାତା ମୋର ମୋର ବର । ପୁତ୍ର ଲୋକେ ଲାଭେ ଧର ।
 ଏକ ଦୁଇତା ମୋର ଶରଣେ । ଅନେକ ଲୋକେ ମୋତେ ।
 ଶରେ ପଦାର୍ଥ ଅଛି ଶେଷେ । ଶରଣେ ଲାଗିବେ ମୋତେ ।
 ତହୁଁ ଶୋଇ ଶୁଭ ସିଦ୍ଧି । ଲୋକେ ମୋତେ ମୋତେ ।
 ପ୍ରାଣ ସୁଖକୁ ଏହା ଶୁଣି । ତହୁଁ ମହାନ୍ତ ମୋତେ ଶୁଣି ।
 ଶୁଣେ ଶୁଣେ ଦେବ ମୋର । ଦେବେ ତହୁଁ ମୋତେ ।
 ଶୁଣେ ତହୁଁ ଦେବ ଦେବ । ପୁତ୍ର ତହୁଁ ମୋତେ ।
 ଏମନ୍ତ ତହୁଁ ମୋତେ । ପୁତ୍ର ତହୁଁ ମୋତେ ।

ତହୁଁ ମହାନ୍ତ ପ୍ରାଣେ ଶୁଣେ ମୋତେ ।

ପ୍ରାଣ ତହୁଁ ଦେବେ ଦେବେ । ତହୁଁ ଦେବେ ଦେବେ ଦେବେ ।
 ପୁତ୍ର ତହୁଁ ମୋତେ । ତହୁଁ ମୋତେ ମୋତେ ।
 ଶରଣେ ଲାଗିବେ ମୋତେ । ମୋତେ ଶରଣେ ମୋତେ ।

ଯେଉଁ ସିଂହବାନୁ ଠାଉ । ଦେଖିଲେ ଦେଖି ଅଗାଧ ।
 ବହୁତ ଲୋଭର ଅବସ୍ଥା । ଶାନ୍ତ ଚନ୍ଦନା ଚାହିଁ ଗାଈ ।
 ସେ ବାଣେ ପଶି ଚାହିଁଲେ । ଦୁଇଟି ଅଳାପ ବସିଲେ ।
 ଶତ ଶତରୁ ଦେଖି । ଦୁଇଟି ଚନ୍ଦନ ଚାହିଁଲେ ।
 ବହୁ ଚନ୍ଦନେ ଅତି ସୁଖେ । ମିଳିଲେ ବସିଲେ ଗାଣେ ।
 ବସିଲେ ଦେଖିଲେ ଠାଉ । ସେ ଗୋଟି ଗାଈର ପାଦେ ।
 ଦେଖି ଗା ଗାଈ ଗାଣେ ଚାହିଁ । ଏଠାରେ ବସିଲେ ଚାହିଁ ।
 ଦେଖ ଦେଖିଲେ ପଶ୍ୟ ଗାଈ । ଅତି ଅଗାଧ ଦେଖି ଦେଖ ।
 ଦେଖେ ଗୋ ବନ୍ଧୁ ପଦ ପିତା । ବୁଝିଲେ ଶାନ୍ତ ଗୋଷିକା ।
 ଶାନ୍ତ ନ ଦେଖେ ଦେଖି ପୁଣି । ମାଣିକା ଚାହିଁ ଶେଷାଣି ।
 ଏମନ୍ତ ଗୋବନ୍ଧୁ ସୁଦୟ । ଗାଈର ମାତା ବାତମୟ ।
 ସେ ମାତା ସୁଦୟର ଦେଖ । ଗାଈର ପାଦ ଦେଖେ ଗାଈ ।
 ଗା ଶୁଣି ବନ୍ଧୁ ଚାହିଁ ଧୀରେ । ସୁଖ ଦୁଃଖର ଆଦେ ।
 ଅତି ସୁଖର ଦେଖି ପଦ । ଶିଶୁର ଦେଖିଲେ ଅଗାଧ ।
 ବହୁତ ଦେଖି ବନ୍ଧୁମାତେ । ଅତି ଅଗାଧ ଗା ଗାଈରେ ।
 ଗାଈରେ ଦେଖିଲେ ଚାହିଁଲେ । ଦୁଇଟି ସଂଲୋଚନ ସୁଦୟ ।
 ସେ ଗୋବନ୍ଧୁ ଚାହିଁଲେ । ମାତେ ଗା ଗାଈର ଗାଈ ।
 ଏଠାକୁ ଗାଈର ଗୋ ମାତେ । ଗାଈର ଗାଈର ଏଠା ଗାଈ ।
 ଗୋ ଗାଈର ଗୋ ଗାଈ । ଗାଈ ଗାଈର ଗାଈ ।
 ଗାଈର ଗାଈର ଗାଈ । ଏଠାରେ ଗାଈର ଗାଈ ।
 ଗାଈରେ ଗାଈର ଗାଈ । ଗୋବନ୍ଧୁ ଗାଈର ଗାଈ ।
 ଗୋବନ୍ଧୁ ଗାଈର ଗାଈ । ଏଠାରେ ଗାଈର ଗାଈ ।
 ଗାଈ ଗାଈର ଗାଈ । ଅତି ଗୋ ଗୋ ଗାଈ ଗାଈ ।
 ବନ୍ଧୁ ଗୋବନ୍ଧୁ ଏଠା ଗାଈ । ଗାଈ ଗାଈର ଗାଈ ।
 ସେ ଗୋବନ୍ଧୁରେ ଗାଈ । ଗାଈର ଗାଈ ଗାଈ ।

ପୁଣି ଦୁହରୀ ଶ୍ରୀ ଅପେ । ଶେଷ ପିତ୍ତରେ ମୁଖପଦେ ।
 ନିବନ୍ଧି ରହି ସୁସ୍ଥ ହୋଇ । ଶତ୍ରୁରେ ସେବାରେ ଶ୍ରେୟ ।
 ଦଳ ମାହାନ୍ତି ଅତି ତୋଷେ । ନିଶ୍ଚୟ ରାଜ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଶାସେ ।
 କୋଇଲି ନମେ ଆରୁ ଦୟା । ତର ଅତର ଅତି ସୁନ୍ଦର ।
 ସକଳ ଶତ୍ରୁ ଶତ୍ରୁ ନାଶ । ନିଶ୍ଚୟ ବାସିନୀ ଚନ୍ଦ୍ରା ।
 ସୁଁ ଏହି ନୁହଇ ନାଶ । କି ନାଶ ଶାସ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ପ୍ରଭୁ ଏଠାରେ କରେ ହେଲ । ଦୁହରୀ ଚନ୍ଦ୍ରାଚଳେ ହେଲ ।
 ଶୁଖା ଅନ୍ତରେ ଶାନ୍ତରେ । ଶୋକ ମନୁଷ୍ୟ ଅନ୍ତାରେ ।
 ଶୋଇ କରୁଣା ନାହିଁ ଦେଇ । ଶୀତଳ ତର ନିରାଶ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୋଇ ପ୍ରତି ଦୟା । ଶତ୍ରୁମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରାଚଳ ।
 ଏହି ରାଜ୍ୟକୁ ସୁଖ ମନ । ଚନ୍ଦ୍ରାଚଳ ସେବା ଶ୍ରଦ୍ଧାମାନ ।
 କି ଧୂଳି ଶାନ୍ତ ଅନ୍ତରେ । ଚନ୍ଦ୍ରାଚଳ ଶାନ୍ତି ଅତି ଦେବ ।
 ଦକ୍ଷିଣୀକା ଦୁଃଖରେ । ଶେଷରେ ଶାନ୍ତି ଶେଷ ଶାନ୍ତି ।
 ସକଳ ସେବା ଚନ୍ଦ୍ରାଚଳେ । ନିଶ୍ଚୟ ଶତ୍ରୁ ନୁହ ବେଳେ ।
 ଏହି ଦକ୍ଷିଣୀକା ଶାନ୍ତିରେ । ଦେଶରେ ଶାନ୍ତିରେ ସେବାରେ ।
 ସକଳ ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 କି ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ଅତି ସେବାରେ ସେବାରେ । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ସୁଖ ଶାନ୍ତି । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ସକଳ ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ଅନ୍ତରେ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତି । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ଶୋଇ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ଦକ୍ଷିଣୀକା ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ଦକ୍ଷିଣୀକା ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।
 ଅନ୍ତରେ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ । ଦେଶ ଶାନ୍ତିରେ ଶାନ୍ତିରେ ।

[illegible]

[illegible]

ତାକୁ ସେତେ ମୁଁ ଦେଲି । ତୋ ଦାସ ଦେ ତ ଦାସିନୀ ।
 ସେ ଦେଖିବା ଗୋଟି ଲୋକ । ଶୁଣି ସେ ମୋ ବନ୍ଧୁ ଶାସନ ।
 ତାହାକୁ ସେଇ ଦୋଷ ଦେଇ । ଧନରେ ତୋର ଲୋକେ ବାରି
 ଚକ୍ରରେ ନାହିଁ ଶକ୍ତିରେ । ଅନେକ ମାତ୍ରୁ ମାନସେ ।
 ଚକ୍ରରେ ଶାନ୍ତାଣୀ, ଲୋକ । ଲୋକେ ଦେଖିବେ ଦେଇ ।
 ତାହେଲେ ବୁଝିବୁ ମତେ । କେ ବଡ଼ ତାହାଟି ବଚନ ।
 ଏହି ମୁଁ ବୁଝିବୁ ତୋତେ । ସେତେ ମୁଁ ବୁଝିବୁ ବରଦେ ।
 ବଡ଼ୁ ବୁଝିବୁ ଦିଶାଇ । ଦେଖିବାଲୋକ ଦଶା ।
 ବଡ଼ୁ ଦୋର ଶାନ୍ତରେ । ଗୁରୁ ବରଦ ଶ୍ରୀ ଚକ୍ର ।
 ଚିନ୍ତାରେ ମୁଁ ବୁଝିବୁ । ବୁଝିବୁ ମୋ ଶକ୍ତିରେ ।
 ଦେଖିବେ ଶାନ୍ତାଣୀ ଶକ୍ତି । ଶାନ୍ତାଣୀ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତିରେ ।
 ବଡ଼ୁ ଶାନ୍ତି ମୋ ଶକ୍ତି । ଏତେ ଶକ୍ତି ଦୋର ଶାନ୍ତି ।
 ଶକ୍ତି ଦେଖିବୁ ମୁଁ ଶକ୍ତି । ଶକ୍ତିରେ ଦେଖିବୁ ବରଦେ ।
 ଦେଖିବେ ସେ ଶକ୍ତିରେ ମୁଁ । ଦୋରରେ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତି ।
 ଅନେକ ମୁଁ ଶାନ୍ତାଣୀ । ବଡ଼ୁ ଶାନ୍ତାଣୀରେ ଶକ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତ ଦୋର ଶକ୍ତି ମାନ । ଶକ୍ତିରେ ଦେଖିବୁ ବରଦେ ।
 ଶକ୍ତିରେ ଦେଖିବେ ଶାନ୍ତାଣୀ । ଏତେ ଶକ୍ତିରେ ମହାଶକ୍ତି ।
 ଦେଖିବୁ ମୁଁ ମତେ ବୁଝି । ଦାସରେ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତି ।
 ଶାନ୍ତି ମୋଟି ଶକ୍ତିରେ । ଶକ୍ତି ଦେଖିବୁ ବରଦେ ।
 ଶକ୍ତିରେ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତି । ଶକ୍ତିରେ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତି ।
 ଏତେ ସେ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତି । ବଡ଼ୁ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତିରେ ।
 ବଡ଼ୁ ଶାନ୍ତାଣୀ ଦେଖିବେ ଶକ୍ତି । ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତିରେ ଶକ୍ତି ।
 ବଡ଼ୁ ଦେଖିବୁ ଦେଖିବୁ ଶକ୍ତି । ବୁଝିବୁ ଦେଖିବୁ ମହାଶକ୍ତି ।
 ଦୋରରେ ଶକ୍ତି ମୋ ଶକ୍ତି । ଦେଖିବୁ ଦୋରରେ ଦେଖିବୁ ।
 ଏମନ୍ତ ଦୋର ଦେଖିବେ ଦେଖିବୁ । ଶକ୍ତି ଶାନ୍ତାଣୀ ମୋତେ ।

[illegible]

[illegible]

ମୋଦେ ଚକ୍ରାନ୍ତେତେ ଭୋର ।	ସତେ ଭାବିଲ ଏତେ ।	।
କର ଗୁଣ ସୁଖ ଦେବ ।	କରିବୋଷେ ଏବେ ବ୍ରହ୍ମ ।	।
କେବୁ କରା କରକର ।	କୋଇଁ ବ୍ୟବୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ।	।
ହୁଏ ମୋ ପ୍ରାଣେତେ ଭୋର ।	ଭୋର ସମସ୍ତ ଅସିଦ୍ଧ ।	।
ଏହାକୁ କହ ଦେବ, ଏବେ ।	ଅତି ତାହାକୁ ମୁଁ ତୋତେ ।	।
ମୁଁ ତେ ତାହା ତୋ ପ୍ରାଣ ।	ତେବୁ ନା କୋଇତେ କର ।	।
ଏବେ ମୁଁ କହିଲି ନାହିଁ ।	ତେ ହୁଏ ଭୋର ଅସିଦ୍ଧ ।	।
ତାହା ଦେଖିବେ କହୁ ନାହିଁ ।	ତାହା ଦେଖିବେ କହୁ ମୁଁ ।	।
କହ ଦେ ବୁଦ୍ଧ ଏବେ କହ ।	ତୋ କାଳ କର ଦେବ ।	।
ଅହର ଚକ୍ରାନ୍ତେ ବୁଦ୍ଧ ।	ଶୁଣେ କହଣେ କହଣେ ।	।
ମୁଁ ଦେବେ ତୋହର ଦେବେ ।	କି ଦେବେ ମୋ ଶ୍ରୀକାନ୍ତେ ।	।
କହଣେ ପ୍ରାଣେ ମୋର ଦେବ ।	ତାହା କହଣେ କହଣେ ।	।
ଅହର ଚକ୍ରାନ୍ତେ ତାହା ।	ବୁଦ୍ଧ ପ୍ରାଣେ ପ୍ରାଣେ ।	।
କୋଇଁଏ ଚକ୍ରାନ୍ତେ କୋଇଁ ।	ଭୋଇଁଏ ପ୍ରାଣେ କୋଇଁ ।	।
ତାହା ଦେବେ କାଳ କହ ।	ସେ ପ୍ରାଣେ ଦେବେ କି ବୁଦ୍ଧି ।	।
ତେ କହା ଦେବେ ତାହା ।	ଭୋ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବେ ।	।
ଅହର କି କହଣେ ମୁଁ ।	କହଣେ ମୋ କହଣେ ଭୋଇଁ ।	।
ତେ କହଣେ ପ୍ରାଣେ ମୋହର ।	ତୋଇଁ କହଣେ କୋଇଁ ।	।
କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	ମିତଳ ପ୍ରାଣେ କହଣେ ।	।
କାହିଁହୁଣେ କାହିଁହୁଣେ ।	କାହିଁହୁଣେ କାହିଁହୁଣେ ।	।
କାହିଁହୁଣେ କାହିଁହୁଣେ ।	କାହିଁହୁଣେ କାହିଁହୁଣେ ।	।
କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	।
କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	।
କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	।
କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।	।

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ତା ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଗୀତ	। ମନେଇ ହୋଇବ ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧
କୋଇଲେ କଲେ ମଧ୍ୟ ଗୀତ	। ମୁତେବସନ ହୋଇଲେ	୨
ତାମ ଚନ୍ଦ୍ରମା ମନମେରୁ	। ପଦ ପଦ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୀତ	୩
ଏବେ ମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରମା ହୋଇବେ	। ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା ବସେ	୪
ବସିବେ ଗପ ଚନ୍ଦ୍ରମା	। ସ୍ୱପ୍ନମଧ୍ୟମା ବସିବେ	୫
ଏମନ୍ତ ଲୋକ ଚନ୍ଦ୍ରମା	। ହୋଇଲେ ଶୁଣ ହୋ ଚନ୍ଦ୍ରମା	୬
ତା ଶୁଣ ପଦମଧ୍ୟ ଗୀତ	। ଗପ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୀତମଧ୍ୟ	୭
ପମନ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଶବ୍ଦେ ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ରମା	୮
ହେବେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	। ଗୀତମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରମା	୯
ତାହା ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୦
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୧
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୨
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୩
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୪
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୫
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୬
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୭
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୮
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୧୯
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୦
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୧
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୨
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୩
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୪
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୫
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୬
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୭
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୮
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୨୯
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରମା	୩୦

ଚକ୍ରର ଚାପ ସମଭାବ । ମୋ ପ୍ରଭୁ ମୋରା ଚକ୍ରାବ ।
 ଶାମୁକରଦ ଶାଢ଼ୀରେ । ମୋ ଚକ୍ର ଚକ୍ର ଅନୁଚକ୍ର ।
 ଏ କାର୍ତ୍ତବୀରବ୍ରତ ଦଶମାଣୀ । ଶୁଣି ଶୁଣି ତେଜସୀ ।
 ଏ ମତ ଚୈତନ୍ୟ ସମ୍ଭାବ । ଶୁଣିବେ ତ ଲୋକେ ପ୍ରମାଦ ।
 ଏହି କ୍ରମେ ସମଭାବ । ତୋ ଶାଢ଼ୀ ଚକ୍ର ମୋର ଅଧ୍ୟ ।
 ଚକ୍ରରେ ଏହି ଅଶା ଦେଖ । ଏ ସବୁ ମତକୁ ନ ଖାଉ ।

ଯେ ଶ୍ରୀ କାର୍ତ୍ତବୀରବ୍ରତେ ମତ ଚୈତନ୍ୟ ସମ୍ଭାବେ ଚକ୍ରମ
 ତାହା କାର୍ତ୍ତବୀର ମୋତେ ତାମ ଚକ୍ରବିଜେୟାୟ ।

ଶତପଥ ଅଧ୍ୟାୟ ।

ଚୈତନ୍ୟ ସମ୍ଭାବ ।

ଶୁଣି ଚୈତନ୍ୟ ଅତ ଗୋପେ । ଚକ୍ରର ମତଦତ୍ତା ଶାଢ଼ୀ ।
 ଶୁଣି ସୁମତ ଶୁଣିବେ । ଏ କାର୍ତ୍ତା ଶବ୍ଦରେ ମୋତେ ।
 ଏ ଚକ୍ର ଅନୁଚକ୍ର ଚକ୍ର । ଶୁଣି ଶୁଣି ଚକ୍ରବିଜେୟାୟ ।
 ଶେ ଶେଷମାତ୍ରର ଲକ୍ଷମ । ତାମ ତା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଭୋଜନ ।
 ସେ ଶୁଣି ଶେଷରେ ଚକ୍ର । ତାମ ତା ଚକ୍ରବିଜେୟାୟ ।
 ଶାଢ଼ୀରେ ଶାଢ଼ୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଶୁଣିବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଚକ୍ରର ଚକ୍ରଚକ୍ର ତା ମତ । ଶାଢ଼ୀ ସୁମତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଶାଢ଼ୀର ଚକ୍ର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଶୁଣିବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଶେଷର ଶାଢ଼ୀରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଶାଢ଼ୀ ଶାଢ଼ୀରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଏ ଶାଢ଼ୀ ସମ୍ଭାବକୁ ଚକ୍ର । ଶାଢ଼ୀରେ ମତରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଶେଷର ଶେଷ ଏହି ଶାଢ଼ୀ । ଏହି ଶାଢ଼ୀ ଶାଢ଼ୀରେ ।
 ଏହି ଶାଢ଼ୀ ଦେଖାଶାଢ଼ୀ । ଶାଢ଼ୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଏହି ଶାଢ଼ୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ଏହି ଶାଢ଼ୀ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଶୁଭ୍ର ଶମ୍ଭୁରେ ଭାବେ । ମତ ଚତେଷି ଚନ୍ଦ୍ର ଶାନ୍ତେ ।
 ଲୋଭରେ ବୁଝା ମୋତେ ତର । ଜେଜାତ ମଧ୍ୟମା ବ୍ରହ୍ମର ।
 ମୋ ଜଣ ଦେବୀର ଚମିତ୍ରେ । ତ ଯଶା ଦେଇ ଲୁ ମୋତେ ।
 ବୁଝେ ତୋରାତ ଦେବତେ । ତାମ ଦେବୀମୟ ସିତ ।
 ବୁଝେ ମୋଦେବ ବ୍ରହ୍ମର । ତେମନ୍ତେ ବସୁ ଦେବ ଶାନ୍ତ ।
 ଦେବ ବ୍ରହ୍ମା ତରେ ତର । ଅବୁଦ୍ଧ ଚାନ୍ଦି ମୋଦର ।
 ଦମନ୍ତ ଲୋଭ ତୋରାତେ । ବୁଝେ ତୋ ତର ତର ।
 ତାହା ତାହେ ତାହାବୁଦ୍ଧ । ହେ ଦେବ ତତେ ତାହା ।
 ଶେଷତେ ତନ୍ମାମୟ । ତମ୍ଭ ଦେବୀର ତୋରାତ ।
 ଧନୁ ଶତରେ ମଦଦାତେ । ତତ୍ତ୍ୱ ତରେ ଦୃତ୍ୟ ଶାନ୍ତେ ।
 ଶୁଭ୍ର ଚ ଯଶା ଦେବେ ବୁଦ୍ଧ । ଶୁଭ ଦେବୀର ଦେବ ତର ।
 ବୁଝାତା ତନ୍ମାମୟ ମତ । ତାହା ମୁଁ ତଦ୍ବଦ୍ଧ ହେ ।
 ତୋ ଶତ ଦେବୀର ତମନ୍ତେ । ବୁଝା ମୁଁ ଦେବତା ତୋତେ ।
 ଶତେ ଶାନ୍ତମୟେ ଶାନ୍ତ । ଶିବାଦେବୀ ଯତାତେ ।
 ଅନ୍ତେ ଶୁଭ୍ରତେ ଯଶା ତର । ଶୁଭ୍ରତେ ତାମ ଦେବୀ ।
 ଦେବ ମହାବତ ଶିବତର । ତଦ୍ବଦ୍ଧ ଅନ୍ତେ ଅନ୍ତେ ।
 ଦେବ ମହାବତ ତନ୍ମାମୟେ । ତଦ୍ବଦ୍ଧେ ତନ୍ମାମୟ ଶାନ୍ତେ ।
 ତାହାତା ଦୃତେ ତର ତର । ଦୃତ ତା ତର ଶାନ୍ତତେ ।
 ତନ୍ମାମୟ ତରେ ତତତେ । ତଦ୍ବଦ୍ଧେ ତଦ୍ବଦ୍ଧାବୁଦ୍ଧେ ।
 ଦେବ ତଦ୍ବଦ୍ଧାବୁଦ୍ଧ ଶୁଭ । ଦୃତତେ ତାହା ଯେଷି ।
 ତତେ ଶାନ୍ତତେ ବ୍ରହ୍ମଦେ । ତାହାଦେବୀ ତଦ୍ବଦ୍ଧେ ।
 ତାହାତ ତର ଶାନ୍ତ ତର । ତଦ୍ବଦ୍ଧ ଅନ୍ତେ ତଦ୍ବଦ୍ଧେ ।
 ଦେବତା ମହାବତ ବୁଦ୍ଧେ । ଦୃତତେ ଶାନ୍ତ ତର ।
 ତଦ୍ବଦ୍ଧେ ଦୃତତେ ଶାନ୍ତେ । ଦେବ ଦୃତ ଦୃତ ଶାନ୍ତତେ ।
 ଅନ୍ତେ ଦୃତତେ ବୁଦ୍ଧେ । ଶୁଭ୍ରତାତା ତଦ୍ବଦ୍ଧେ ।

ଶୁଣି ଶବ୍ଦେ ମହାବ୍ରତ	। ଶାନ୍ତେ ପଦମ ଲାଭେ ॥୧॥
ଏ ମହାବ୍ରତେ ଚରଣ	। ପ୍ରାକୃତରେ ଚଳେ ଗୀତ
ରୁ ଚକ୍ରେ ପଦେ ବୋଧକୁ	। ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରାଣେ ତାହାକୁ
ସୁନନ୍ଦେ ଶୁଣି ଚକ୍ରେ	। ପଦେ ଦେବେ ପ୍ରାଣେ
ଚର ରୁ ଏହା ଅନୁରୁପ	। ଚର ରୁ ପଦମ ମହତ
ଏମନ୍ତେ ତାହେ ଅନ୍ଧା ଆଦ	। ସୁପଦେ ପ୍ରାକୃତ ଚଳାନ୍ତି
ଏ ମହା ପଦମ ଗାୟାନ୍	। ପ୍ରାଣେ ଚଳେ ଅନେକ
ଚେତ ଏ ତାହା ଅନ୍ଧା ଦେବ	। ଶୁଣି ଲୋକେ ମହାବାହୁ
ରମ୍ଭ ନ ଚର ରମ୍ଭେ ଚକ୍ରେ	। ଗୀତ ରୁ ଚର ସୁଧ ଅନ୍ଧ
ତୋ ସୁନନ୍ଦେ ଚକ୍ରେ ଗାୟାନ୍	। ମୁଁ ଗାୟା ଦେବପଦ ଚକ୍ରେ
ତାହା ରୁ ଚକ୍ରେ ଚେତ ଚେତ	। ଚକ୍ରେ ଚଳେ ପଦମ
ଏମନ୍ତ ସୁନନ୍ଦେ ଶୁଣ	। ଚକ୍ରେ ଚଳେ ପଦମ
ତାହେ ଚଳେ ଚେତା ଆଦ	। ଶାନ୍ତେ ଚେତେ ଚେତେ ଗାୟା
ଚଳାନ୍ତେ ଶୁଣି ଗାୟାନ୍	। ଚେତେ ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ଏମନ୍ତ ଗାୟା ଶୁଣନ୍ତେ	। ଚେତେ ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ଚକ୍ରେ ଚେତେ ଶୁଣି ଗାୟା	। ଚେତେ ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ଏମନ୍ତେ ଗାୟା ଶୁଣନ୍ତେ	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ପ୍ରାକୃତ ଚକ୍ରେ ଚଳେ ଗୀତ	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ପ୍ରାଣେ ଚକ୍ରେ ଚଳେ ଗାୟା	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ସୁନନ୍ଦ ମହା ଗାୟା	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ପ୍ରାଣେ ଚକ୍ରେ ଗାୟା ଗାୟା	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ତାହା ଶୁଣି ଗାୟା ଗାୟା	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ଶୁଣି ସୁନନ୍ଦ ଗାୟା ଗାୟା	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ଏମନ୍ତେ ଗାୟା ଗାୟା	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା
ଚକ୍ରେ ମହା ଗାୟା	। ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା ଗାୟା

[illegible]

ଶେଷେ ଦେବର ନାୟକ । ତେ ଦେବି ତାହାର ଶରଣ ।
 ତହିଁ ଚକ୍ଷୁ ଦେଖି ଶାନ୍ତ । ଦେବର ମୁଣ୍ଡ ତାହା ବନ୍ଧୁ ।
 ଶରଣ ଦେବର ନାୟକ । ଦ୍ଵିତୀୟ ମୋହନ ଶରଣେ ।
 ତାହା ବନ୍ଧୁ ଦେବର ନାୟକ । ତେ ଶାନ୍ତ ତାହାର ଶରଣ ।
 ତାହା ଦେବର ଦେବର ଦେବ । ଶରଣ ଦେବର ଦେବ ।
 ଏ ଦେବ ଦେବ ନୟନ । ଶରଣ ଦେବର ଦେବ ।
 ଦେବି ନୟନ ମୋହନରେ । ଦୋହରେ ଶାନ୍ତ ଶରଣରେ ।
 ଦାସର ଦେବର ଦେବ ଅପ । ଦୁର୍ଘଟ ଏହାର ଦେବ ।
 ଅନ୍ୟାନ୍ୟମାନେ ବୁଝେ ନାହିଁ । ତାହାର ଦେବର ଦେବ ।
 ଶରଣେ ଶରଣ ଦେବ ନେଇ । ଦେବି ଦୁର୍ଘଟେ ନୟନ ।
 ଦୋହରେ ଦୋହରେ ଦାସେ । ଏ ଦେବ ଦେବର ଦେବ ।
 ଦେବର ଦୁର୍ଘଟ ଦେବ । ଦ୍ଵିତୀୟ ମୋହନ ଶାନ୍ତ ।
 ଶରଣ ଦେବର ଦେବ ନେଇ । ଦେବର ନାୟକ ନୟନେ ।
 ଏ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ଦେବ ଦେବ ଏହାର ଦେବ ।
 ତାହା ଦେବ ଦେବର ଦେବ । ତେ ଦେବର ଶାନ୍ତଦାସ ।
 ଦୋହରେ ଦେବ ଦେବ । ଶରଣେ ଦେବି ଦେବ ।
 ଦାସର ଦେବ ଦେବ । ଏ ଦେବ ଦେବର ଦେବ ।
 ଦେବର ଦେବ ଦେବ । ଦେବ ଦେବ ଦେବର ଦେବ ।
 ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ ।
 ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ ।
 ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ ।
 ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ ।
 ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ । ଦେବ ଦେବ ଦେବ ଦେବ ।

ଦେଉ ଗାମିନୀ ଚନ୍ଦ୍ରପଦେ । ସତୀ ପ୍ରବନ୍ଧ ଚିନ୍ତା ଯଦେ ॥
 ମନୁ ବରଣ ଆଶିଷାଦି । ତଳେ ଚାନ୍ଦ୍ରାବୁ ବସୁ ମନ ॥
 ଏବେ କୁ ମନେ ଦେବୁ ତର । ମୋ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ଚେତନ ॥
 ଏମନ୍ତ ଗଣା ତାକୁ ଦେବେ । ତନ୍ମୁଖେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବେ ॥
 ଆଗେ ଗେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥ ଏମନ୍ତ ପ୍ରବନ୍ଧ ଦେଖିଲେ ॥
 ନିତି ଦିବ୍ୟେ ଚରଣେ । ତନ୍ମୁଖେ ବମଣା ଦମଣ ॥
 ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦେବୁ ନାହିଁ । ଗୋପରେ ନାମାନ୍ତ ଗୋପାଳ ॥
 କହେ ଚନ୍ଦ୍ରାବୁ ତର ତର । ମୋର ଚରଣ ଦେଖି ଲେଖ ॥
 ଏମନ୍ତ ଗୋପ ଦେବ ଗୋପ । ନତ ଦେବୁ ଦେବୁ ବସୁ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦେବ ଗୋପ । ଦେବେ ମୋହୁଣେ ଶ୍ରୀ ॥
 ତର ତର ମନେ ତାର । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦେବ ମୋର ॥
 ଗୋପ ଗୋପ ଶ୍ରୀ ॥ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦେବ ମୋର ବଳ ॥
 ଦେଖି ତର ଶ୍ରୀ ॥ କୁକୁଡ଼ା ଗୋପ ଶ୍ରୀ ॥
 ଗୋପ ଗୋପ ଶ୍ରୀ ॥ ଶ୍ରୀ ମନୁ ତର ତର ॥
 ଗୋପ ଗୋପ ଶ୍ରୀ ॥ ତର ମନୁ ତର ॥
 ବଳେ ଗୋପ ଶ୍ରୀ ॥ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ତର ॥
 ଦେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥ ଶ୍ରୀ ଦେବ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥
 ମନୁ ତର ମୋର ତର । ମୋ ଶ୍ରୀ ଦେବ ତର ॥
 ଏମନ୍ତ ଗୋପ ତର ଗୋପ । ମନୁ ତର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥
 ତର ତର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥ ତର ମନୁ ତର ॥
 ଏମନ୍ତ ଗୋପ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥ ତର ତର ମନୁ ତର ॥
 ତର ତର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥ ତର ତର ମନୁ ତର ॥
 ତର ତର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥ ତର ତର ମନୁ ତର ॥
 ତର ତର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ॥ ତର ତର ମନୁ ତର ॥

ହୃଦୟରେ ଏହି ଗୀତ । ମୋର ଗୀତର ପ୍ରସ୍ତୁତି ।
 ଦେଖିବୁ ଏହି ଗୀତର । ପ୍ରସ୍ତୁତି ତୁ କେତେ ଭଲ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଗୀତର ମାତ୍ର । ଅତର ଦେବେ ତାଙ୍କ ଏହା ।
 ଏମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର । ଦୃଶ୍ୟରେ ତୁ ଏହା ।
 ଗୋଲରେ ଶୁଣ ଅତର ଗୀତ । ମାତ୍ର ଦେ ତୁ ଅତର ଗୀତ ।
 ଏହା ଦେଖିବୁ ତୁ ଶୁଣ । ଦେଖିବୁ ତୁ ଶୁଣ ।
 ତା ଶୁଣି ଦେ ମାତ୍ରାଦୃଶ । ମତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ତତେ ମତେ ମତେ ଦୃଶ । ତୁମ୍ଭେ ଗୀତରେ ଗୀତ ।
 ତତେ ତୁମ୍ଭେ ଗୀତ । ଗୋଲରେ ଶୁଣ ଦେ ଗୀତ ।
 ଦେବେ ତତେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ । ଦେଖିବୁ ତତେ ଦେବେ ଗୀତେ ।
 ଏମନ୍ତ ଗୋଲ ଭାଷଣ । ଦେଖିବୁ ଦେଖିବୁ ଦୃଶ ।
 ମନେହାରୁ ଗୀତ ଚନ୍ଦ୍ର । ତତେ ତତେ ତତେ ।
 ତତେ ଦେବେ ଦେବେ ତତେ । ତତେ ଦେବେ ତତେ ।
 ଗୋଲରେ ଶୁଣ ଏ ତତେ । ଦେ ଶୁଣ ତତେ ଗୀତେ ମିତ୍ର ।
 ତତେ ଏ ଗୀତର ଭାବ । ଦୃଶ ତତେ ଦେ ତତେ ।
 ଗୀତରେ ତତେ ତତେ । ତତେ ଗୀତ ଶୁଣିବୁ ତତେ ।
 ଏହା ଶୁଣିବୁ ମାତ୍ରାଦୃଶ । ତତେ ଗୀତେ ଗୀତେ ତତେ ।
 ତତେ ମତେ ତତେ ଦେବେ । ତତେ ତତେ ତତେ ।
 ଗୋଲରେ ଶୁଣ ମୋ ତତେ । ଦୃଶ ତତେ ଦୃଶ ମତେ ।
 ତତେ ଶୁଣିବୁ ତତେ । ଏ ମୋର ଗୀତର ଭାବ ।
 ତତେ ତତେ ଦୃଶ ଦେବେ । ତତେ ତତେ ତତେ ଗୀତ ।
 ଏହା ଦେ ତତେ ତତେ । ତା ଶୁଣିବୁ ତତେ ଗୀତ ।
 ଗୋଲରେ ତତେ ତତେ । ତତେ ତତେ ତତେ ।
 ତା ଶୁଣିବୁ ତତେ । ତା ଶୁଣିବୁ ତତେ ।
 ତା ଶୁଣିବୁ ତତେ । ତା ଶୁଣିବୁ ତତେ ।

ସମସ୍ତ ଦେବୁ ଦେବୁ ତପୁ । ପ୍ରାୟ ପରମେଶ୍ଵର ହୋଇ ।

ତପିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର, ପିତାମହ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବୃଦ୍ଧ ମନରେ ।
 ତାହାର ତଳେ ଉପବେଶ ।
 ଯେ ଶୁଭଦେବତା ଉପେଶ ।
 ପଦ୍ମ ଚଳେ ସମେ ତଳେ ।
 ଯେ ମହାପୁରୁଷ ଚନ୍ଦ୍ରାଳ ।
 ତଥାପି ଚନ୍ଦ୍ର ମନରେ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ପାତ୍ର ପରମେଶ୍ଵର ।

ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସନ୍ନରେ । ଅତି ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ମନେ ।
 ବାସିଲୁ ପରମେଶ୍ଵର । ହୋଇଲେ ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରପୁଷ୍ପ ।
 କୁମ୍ଭ ମହାମା ବୁଦ୍ଧି ବାରେ । ତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଏ ସମୟରେ ।
 ଏପରି ଶୋଭା ନ ଥିଲା । ଲୋକ ଉପରେ ବ୍ରହ୍ମାନ୍ଦ ।
 ଅପରିଷଦ ପରମାତ୍ମା । ତାହାର ବାସନ୍ତ ଶ୍ରୀମୁଖ ।
 ଉପେଶ ଚନ୍ଦ୍ରପଦ କହେ । ଅତି ମୁଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବୋଲିଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ ସେ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ତଳେ ଚଳେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାଦ ।
 ବୁଦ୍ଧ ସବୁତେ ଭାବ ଦେଇ । ବାସନ୍ତ ମେଘିଣି ତଳେ ।
 ଏପରିକି ଚନ୍ଦ୍ରାଳ । ଚନ୍ଦ୍ରମାଳା ଶ୍ରୀମଦ୍ ।
 ତେଜି ଶ୍ରୀମଦ୍ ମୁଖ ପିତ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଚଳେ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଦେବ ।
 ଅନେକ ଶ୍ରୀ ତାହା ଦେଲେ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ବାସନ୍ତ ଶ୍ରୀମଦ୍ ।
 ବୋଲିଲେ ଶ୍ରୀ ଏ ସମୟରେ । ଯେ ଶ୍ରୀ-ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ।
 ଏମନ୍ତ ଲୋକ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ।
 ତେଜି ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ।
 ଅନେକ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ । ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଶ୍ରୀମଦ୍ ।

ହାମାରି ସେବା ତାର ମୁଦ	। ତ ତାହେ ସେ ଅନ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟ ।
ଏମନ୍ତ ପଡ଼େଇ ତାହା	। ତେବେ ରହୁଅନ୍ତୁ ନର ।
ଅତି ଶୁଭେ ମଧୁର	। ଏ ଶୁଭ ମଣ୍ଡଳ ପ୍ରମାଦ ।
ଏମନ୍ତେ ପତି ପତ୍ନୀ ଦୁଇ	। ଏକତ୍ର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଭବ ଲୋଭ ।
ଅନ୍ତରେ ବ୍ୟଥାନ୍ତ ବୁଦ	। ଏହା ରହୁଛି ଶୁଭ ମନ ।
ତାହାର ଏକତ୍ର ରୁପ	। ଲମ୍ବା ଦୈର୍ଘ୍ୟ ତରଳିତ ।
ଅତି ସୁନ୍ଦର ସେ ରୁପ	। ମାତା ପିତାଙ୍କ ମନୋହର ।
ତେମା ଶ୍ରୀକ୍ଷେ ତେବେ ତାର	। ରହୁଛି ତରଳ ଅମାର ।
ତାତ ତରଳ ତାହା ତେବେ	। ତରଳେ ଦେଖାଅନ୍ତୁ ସୁଖ ।
ସୁଖକୁ ମନ ତାହେ ତୋହେ	। ତତ ବନ୍ଧୁ ସୁଖଦେବେ ।
ଏମନ୍ତ ପରସ୍ପରେ ତହିଁ	। ତେ ପ୍ରଭୁ ଦୈବତ୍ୟ ଶୋଭା ।
ଅନ୍ତେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେ ତରଳ	। ତରଳ ଅର୍ଥେ ପ୍ରଭୁ ନାମ ।
ତୋର ଅନ୍ତେ ଅବତାର	। ସେ ପ୍ରଭୁ ଏକ ଦରବର ।
ତହିଁ ପଦରେ ଅତି ହୋଇ	। ଅତି ଅନ୍ତରେ ଦେବ ଦର ।
ତରଳ ତାହେ ତେବେ ତର	। ତରଳ ମାଧୁର୍ୟ ଦରାନ୍ତ ।
ତାତ ସୁନ୍ଦର ଅମାରରେ	। ବହୁକମଳ ରାଜାରେ ।
ତୋର ସିଦ୍ଧା ଦେବ ସୁଦ	। ଅନ୍ତରେ ତରଳ ପଦାର୍ଥ ।
ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଦୁଃ ସୁଦ ସେବେ	। ତରଳ ତରଳ ଅନ୍ତରେ ।
ତାତ୍ର ଅତି ଦେବ ହୋଇ	। ତରଳ ତରଳ ପଦାର୍ଥ ।
ତା ହୁଏ ଅତି ଦେବ ହୋଇ	। ମାଧୁର୍ୟର ଅନ୍ତେ ଶ୍ରୀ ।
ହୁଏରେ ମାନସାର୍ଥକ	। ଏହା ରହୁଛି ଶୁଭ ମନ ।
ତତ ଅନ୍ତରେ ପଦାର୍ଥ	। ତରଳ ତରଳ ଦେବେ ମନ ।
ତୋରେ ପଦାର୍ଥ ତତପାତ	। ତତ ତୋମର ରୁଚିତ ।
ତତ୍ର ତତ୍ରପାତ ଅର୍ଥେ	। ତତ୍ର ତତ୍ରପାତ ଦୁର୍ଲଭ ।
ସେ ତତ୍ର ତାହେ ତାମିତ	। ତତ୍ର ହୁଏ ମାନସାର୍ଥକ ।

ନିଜେ ମହାବଳ ମଧ୍ୟ		ଅନ୍ୟ ମହାବଳ ଅନ୍ୟ	୩
ଅନ୍ୟ ମହାବଳ ମଧ୍ୟ		ଅନ୍ୟ ମହାବଳ ଅନ୍ୟ	୩
ତାହା ହରିଶ ଶାସ୍ତ୍ରୀ		ଦେବତା ଦେବତା ଦେବ	୩
ବୋଲିବେ ଧରଣ ଏ ହିଁ		ଧରଣ ଏହାକୁ ଧରଣ	୩
ଧରଣ ଅନ୍ୟ ଏହା ମଧ୍ୟ		ଧରଣ ଅନ୍ୟ ଏହା ମଧ୍ୟ	୩
ଧରଣ ସୁଖର ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ		ଏହାକୁ ହିଁ ମଧ୍ୟ ଦେବ	୩

ନାମାବଳୀ । ଦେବତା ଦେବତା ଦେବତା ।

ଏହାକୁ ବୋଲିବେ ଧରଣ ଏ ହିଁ । ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ବୋଲିବେ ୩

ଏମନ୍ତେ ଦେବେ ବନ ଗନ୍ତେ । ଦୁଇଟି ଗଜଲେ ଶାଖାଲେ ।
 ବୁଝ ବୁଝ ଏ ଚରଣେ । ଏ ଗର୍ଭାବସ୍ଥା ଗୋପନେ ।
 ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣ ଶେଷେ ଚର । ଚର ମରଣେ ହେବ ଶାର ।
 ଦୁଇ ଗଜଚରଣେ ଚର । ଚାହାନ୍ତି ଶରଣ ଏହି ଚର ।
 ଦାମ୍ଭିକ ମୁଖେ ଶେଷେ ଚର । ସେ ଚାହିଁ ଚରଣ ଶେଷେ ।
 ସେ ଚାହିଁ ଶରଣେ ଚର । ହାସଲେ ଗଜାଘର ବେଦ ।
 ଚରଣେ ଚର ଗଜାଘର । ମୋ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେବତା ଶରଣେ ।
 ଶରଣେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶରଣେ । ମୋ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶରଣେ ।
 ଶରଣେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶରଣେ ମନ ଦେବତା ଶରଣେ ମାଧବାଶ୍ରମେ ।
 ଶରଣେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶରଣେ ମୋ ଶରଣେ ଶରଣେ ଶରଣେ ।

ପ୍ରକାଶକ : ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ

ଦୈତ୍ୟଦେବ ଶତ ସ୍ତବେ	ବହୁଳ ମନସା ଶତେ
ଶତାଧିକ ବ୍ୟାଧି	ଦେବତା ସ୍ତବେ ଶିଖୁଣ
ଦେ ମତ ! ହୁଅ ଶତାଧିକ	ତଥା ଚ କର୍ମ ତୋ ମତ
ଏ ବଡ଼ ଶତାଧିକ ତଥା	ଶୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବ୍ୟବସାୟ
ଅନନ୍ତେ ଶୁଣ କହିବୁଝେ	ସେ ଶୁଣି ଗଙ୍ଗାନଦୀତଟେ
ସୁଦୃଢ଼ ମନରେ ତା ବର	ନାମ ତା ଘୋରାଅ ବ୍ୟବ
ତାହା ଶତାଧିକ ତାହା	ସେ ବଡ଼ ମାତା ଶୁଣ ବୁଲ
ଏମନ୍ତେ ଆଶ୍ରୁ ଦେଉଛନ୍ତି	ଜାତରେ ଛାଡ଼ି ଚାଲି
ଜଣକ ବଞ୍ଚେ ଶତାଧିକ	ବହୁରେ ବଞ୍ଚୁଥାନ୍ତି ବଡ଼
ବହୁ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଶତ ଶତ	ବହୁ ବଞ୍ଚେ ବୁଝୁଥାନ୍ତି । ୧୦ ।
ସେ ବହୁ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଶତ ଶତେ	ବହୁ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଶୁଣ ଶେତେ
ବହୁ ଶେତେ ମିତ୍ରାନ୍ତ	ଶେତେ ଶେତେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଶତ
ବହୁ ଶେତେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ	ଶେତେ ଶେତେ ବହୁବତ୍ସ

[illegible]

ତେଜ ମୁଁ ହୁଅନ୍ତି ତାହୁଣ୍ଡ । ତପନ ବଳେ ଏହା ସୁଖ ॥
 ତହୁଁ ତହିଁ ଏ ଶାନ୍ତିରେ ତପ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତିରେ ତପ ଶାନ୍ତି ॥
 ଅଧିକ ତ ତପନ ତୋତେ । ଏତେକ ମାନ୍ୟତା ଦୁଇତେ ॥
 ତା ସୁଖି ହୁଅନ୍ତି ତପନ । ତୋତେ ସୁଖ ତପନ ॥
 ଏ ମୋତେ ସହଜ ତପନ । ଗାତା ତପନରେ ହୁଅ ॥
 ତେଜେତେ ସନ୍ତୋଷ ତୋତେ । ମୋହର ସନ୍ତୋଷେ ସୁଖିତ ॥
 ଏମନ୍ତ ତୋତେ ତହୁଁ ଧନ । ତହୁଁ ତେଜେତେ ତପ ॥
 ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତପ । ତାତେ ତହୁଁ ଧନ ॥
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ତହୁଁ ତହୁଁ ଧନ । ତହୁଁ ତୋତେ ସନ୍ତୋଷ ॥
 ତୋତେ ସେତେ ହେ ତାହୁଁ । ତା ସୁଖି ତମତାମତ ॥
 ତହୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୋତେ ମନ୍ତ୍ର । ତହିଁ ତୋତେ ତହୁଁ ॥
 ତହୁଁ ତହୁଁ ତୋତେ ତହୁଁ । ତହିଁ ତୋତେ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ତହୁଁ ତହୁଁ ତୋତେ ତହୁଁ । ତହିଁ ତୋତେ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ତା ତହୁଁ ତୋତେ ତହୁଁ । ତହିଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ମୁଁ ଏତେ ଶାନ୍ତିରେ ହୁଅନ୍ତି । ଏ ତହିଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ତେଜ ମୋ ହୁଅନ୍ତି ତହୁଁ । ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ମୋତେ ॥
 ତହୁଁ ତହୁଁ ହୁଅନ୍ତି ତହୁଁ । ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ତୋତେ ସେତେ ସୁଖି ତହୁଁ । ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ତା ସୁଖି ତହୁଁ ତହୁଁ । ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ତୋତେ ସେତେ ସୁଖି ତହୁଁ । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ମୁଖର ତହୁଁ ତହୁଁ । ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ । ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ତହୁଁ ତହୁଁ । ତାହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ତେଜେ ତା ତହୁଁ ତହୁଁ । ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥
 ତୋତେ ତହୁଁ ତହୁଁ । ତାହୁଁ ତାହୁଁ ତହୁଁ ତହୁଁ ॥

ଅର୍ଥ ମୋରାଜା ଯାତ ଯାଏଁ । ଗୋରୁ ମରତକୁ ବୁଝି ।
 ଅନ୍ନ ତ ଗରେ ଶୁଣ ହୋଇ । ଗୋରୁ ଶାମ ଯାଏଁ ମୋର ।
 ତା ବୁଝି ହୁଏ ଚକ୍ରାନ୍ତ । ଗୋରୁରେ ବୁଝି ଗୋ ମାତ ।
 ତୋ ଗରେ ଗୋରୁ ଯାଏଁ ଶାମ । ମୋ ଗରେ ଗୋରୁରୁ ବୁଝି ।
 ଅନ୍ନ ତ ଗରେ ଶୁଣ ହୁଏ । ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋରୁ ବୁଝି ।
 ତା ବୁଝି ଚକ୍ରାନ୍ତ ମାତ । ବୁଝିଗୋରୁରୁ ଏତ ଚକ୍ର ।
 ଅନ୍ନ ଚକ୍ରମାତ୍ର ଗୋ । ଗୋରୁ ଚକ୍ର ବୁଝି ଗୋ ।
 ଗୋରୁରେ ଶୀତଳ ମୋରାଜା । ମୋ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋ ।
 ଗୋରୁ ଚକ୍ର ଗୋରୁ ଗୋ । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋ ।
 ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରୁ ମୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋ ।
 ତା ବୁଝି ଗୋରୁ ଗୋରୁ । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ମୋ ଗୋ ।
 ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋ । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋ ।
 ଏ ଗୋ ଗୋ ଗୋ ଗୋ । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋ ।
 ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା ।
 ଏ ଗୋରୁ ଗୋ ମୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋ ।
 ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା ।
 ଏ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା ।
 ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା ।
 ଏ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା ।
 ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା ।
 ଏ ଗୋରୁ ଗୋ ଗୋରାଜା । ଗୋରୁ ଗୋରୁ ଗୋରାଜା ।

[illegible]

[illegible]

ଅନେକ ରତ୍ନ ଅବତାର	। ପୁରେ ତୋ ସଦାଫ ଶାବର ।
ଶ୍ରବଣେ ମନର ବୁଝଇ	। ତ ରମଣନ୍ତର ସୁରତ ।
ଶିରେ ଚନ୍ଦ୍ରା ଶରତ	। ତ ଜଣା ଚରଣର ଶ୍ରଦ୍ଧ ।
ତୋ ଚରଣରୁ ରୁଷ ଦେଖି	। ରଚନାରେ ସୁଦ ସୁଖି ।
ପୁରର ଦେବତା ଲୋଭା	। ଦୃଷ୍ଟି ଅନନ୍ତ ପିତୃଦେବ ।
ସେ ତୋର ଶ୍ରଦ୍ଧର ସୁରତ	। ଅଶେଷ ଗ୍ରାଣୀର ମନ୍ଦର ।
ସେ ବୁଝେ ତତ ଚର ଦେଖି	। ପିତୃତ ତ ଶାବର ଅସି ।
ତହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର ମନ ଶାବ	। ତ ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ଶର ଶାବ ।
ତୋବନ ଅବସ୍ଥା ଚରଣ	। ରଚନା ରତ୍ନ ଚରାବଣ ।
ସେ ଶାବତର ଚରା ଅନେ	। ରଚନାଦର୍ଶ ମୋର ଅନେ ।
ଏମନ୍ତେ ଲୋଭ ଶାବ ଶାବ	। ଶାବର ରଚନା ଶୋଭ ।
ସତର ମାନ ମୁଦ ସୁଦ	। ଚରଣ ଶ୍ରବଣେ ମେଘର ।
ତମର ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧ ଶୋଭ	। ତା ରାଜି ତହ ଚରଣର ।
ଏବଂ ଶ୍ରୀରେ ଶ୍ରବଣେ	। ଶାବର ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।
ଏମନ୍ତେ ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣ	। ଶ୍ରବଣ ସୁରତ ଶ୍ରବଣେ ।
ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ	। ପୁରାଣେ ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ପୁରଣ ଶ୍ରବଣ	। ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରା ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣ	। ଶ୍ରବଣ ମନ ଶ୍ରବଣ ।
ଏମନ୍ତେ ଶ୍ରବଣେ ମନିଷୀ	। ଅସିଷ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।
ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣ	। ମୁଦେ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣ	। ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।
ମନ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ	। ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।
ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣ	। ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।
ତା ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ	। ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।
ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣ	। ଏ ଶ୍ରବଣେ ଶ୍ରବଣେ ।

[illegible]

ଦୁଇ ଅରସ୍ତ ଗାଏ ମୋର	। ମୋର ଗାୟକ ମୋର
ଏବେ ରୁ ଦେଖେନାହିଁ ସିନ୍ଧୁ	। ମୋର ବହୁତ ଚିନ୍ତାରେ
ଅନେକ ଚରଣ ଚଳି	। ଦେଖାଇ ସିନ୍ଧୁ ଚିନ୍ତାରେ
ସ୍ବର୍ଗ ଶ୍ରବଣମୋହରେ	। ଚିନ୍ତା ଚରଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ
ଦେବେ ସୁଁ ଚରଣ ସେବେ	। ଏ ଚିନ୍ତା ସତ୍ୟ ଗୋର ଚାହିଁ
ଅରସ୍ତ ଚରଣ ଗୋରେ	। ମୋର ବହୁତ ଚରଣ ସେବେ
ଅରସ୍ତ ଚରଣ ମୋରେ	। ଚିନ୍ତା ଚରଣ ଚିନ୍ତାରେ
ଚରଣ ଶ୍ରବଣମୋହରେ	। ଚିନ୍ତା ଚରଣ ଚିନ୍ତାରେ
ବହୁତ ଚରଣ ଚିନ୍ତା ସିନ୍ଧୁ	। ଚିନ୍ତା ଚରଣ ଚିନ୍ତାରେ
ମୋ ବାହାଞ୍ଚଳକୁ ବୁଝି	। ମୋ ବାହାଞ୍ଚଳକୁ ସେ ଖାଇ
ମୋ ଗାୟକ ଚରଣ ଗୋରେ	। ଅରସ୍ତ ଚରଣ ସେବେ ମୋ
ବହୁତ ଚରଣ ସେବେ ମୋ	। ଚିନ୍ତା ଚରଣ ଚିନ୍ତାରେ
ଅନେକ ଚରଣ ଚିନ୍ତା ମୋରେ	। ଚିନ୍ତା ଚରଣ ଚିନ୍ତାରେ
ଚାହିଁ ସୁଁ ବୁଝିବେ ଚିନ୍ତା	। ଚିନ୍ତା ଚରଣ ମୋ ଚିନ୍ତାରେ
ଚରଣମୋହରେ ବହୁତ ଚିନ୍ତା	। ଅରସ୍ତ ମୋ ଚିନ୍ତାରେ ଚାହିଁ
ବୁଝିବେ ଚିନ୍ତା ମୋରେ	। ମୋ ଅରସ୍ତ ବୁଝିବେ ଚିନ୍ତା
ଚାହିଁବେ ବାହାଞ୍ଚଳମୋହରେ	। ବୁଝିବେ ଚିନ୍ତା ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ
ଦୁଇରୁ ଚିନ୍ତା ମୋର ଚିନ୍ତା	। ଚିନ୍ତା ଚାହିଁ ଚିନ୍ତାରେ
ଏମନ୍ତ ଅରସ୍ତ ଚାହିଁ ଦେଖୁ	। ଚିନ୍ତା ଚିନ୍ତା ଚିନ୍ତାରେ
ମଣିଜାପ ଗୋରେ ଚିନ୍ତା	। ଚିନ୍ତା ଦେଖାଏ ଚିନ୍ତାରେ
ଚାହିଁବେ ବୁଝି ଅରସ୍ତ ଚାହିଁ	। ଚିନ୍ତା ଚାହିଁ ଚିନ୍ତାରେ
ଏବେ ଦେଖେ ଚିନ୍ତା ଚାହିଁ	। ଚାହିଁ ମଣିଜାପ ବୁଝି ଚିନ୍ତା
ଏମନ୍ତ ଚିନ୍ତା ଗାୟକ	। ଚିନ୍ତା ଚାହିଁବେ ଚିନ୍ତାରେ
ଚାହିଁବେ ଚିନ୍ତା ଚାହିଁ ବୁଝି	। ଅରସ୍ତ ଚିନ୍ତା ଚାହିଁ
ଚିନ୍ତା ଚିନ୍ତା ଚିନ୍ତା	। ଚିନ୍ତାରେ ଚିନ୍ତା ଚିନ୍ତାରେ

ତେଣୁ ଦୁଃଖ ଦେଖା ଶାନ୍ତ ।	। ଶାନ୍ତେ ଦେଖଇ ଦେଖିନାହିଁ ।
ଜାଣିଲା ତହିଁ ଚରଣରେ ।	। ଚରଣ ତହିଁ ଗଲେ ମୋତେ ।
ମୋ ଘର ଉପାଦାନ କରନ୍ତେ ।	। ଚରଣ ଦେଖଇ ଉପାଦାନ ।
ଏମନ୍ତ ମନେ ମନେ ସୁଖ ।	। ଉପାଦାନ ଦୁଃଖଦାନୀ ।
ସ୍ବୟଂ ଉପାଦାନ କରି ଶୋଭା ।	। ମିଳଇ ଦେଖିବେ ଶୋଭା ।
ତେଜ ପ୍ରଦାନେ ସ୍ବୟଂ ଶୋଭା ।	। ଦୁଃଖ ତହିଁ ଉପାଦାନ ।
ମଣିଷବାସୁ ଶୋଭା ।	। ଶୋଭା ଦେଖାଇ ଦେଖାଦାନ ।
ସନ୍ତେଜ ଉପାଦାନ ତହିଁ ।	। ଦୁଃଖ ପ୍ରଦାନ ତେଜ ଦାନ ।
ପ୍ରଦାନେ ଦେଖି ପ୍ରଦାନେ ।	। ପ୍ରଦାନେ ଦେଖିବେ ପ୍ରଦାନ ।
ଦୁଃଖ ମାନେ ଦେଖେ ଶାନ୍ତ ।	। ଶୋଭାଦେ ଶାନ୍ତେ ଦେଖାଦାନ ।
ସନ୍ତୋଷଦାନ ଧନ ଦୁଃଖ ।	। ସନ୍ତୋଷେ ଶାନ୍ତେ ଦାନ ଦାନ ।
ପ୍ରଦାନ ମନ ତହିଁ ଶୋଭା ।	। ସୁଖି ଶାନ୍ତେ ମଣି ଦାନ ।
ସେଦେଖିଲେ ଶାନ୍ତ ଦାନ ।	। ଶାନ୍ତ ଦାନେ ତହିଁ ଦାନ ।
ତହିଁ ଦୁଃଖ ମନ ତହିଁ ।	। ଦୁଃଖିନେ ଶୋଭାଦେ ଶାନ୍ତେ ।
ସୁଖ ଦୁଃଖେ ସୁଖ ତହିଁ ।	। ପ୍ରଦାନ ମଧୁର ଏମନ୍ତେ ।
ଦୁଃଖଦାନ ତହିଁ ମନ ।	। ସନ୍ତୋଷ ସନ୍ତୋଷ ସିଦ୍ଧା ୧୦୦ ।
ଶୋଭା ଶାନ୍ତ ତହିଁ ମୁଖ ।	। ସନ୍ତୋଷ ତହିଁ ସନ୍ତୋଷ ।
ଏହି ସେ ପ୍ରଦାନ ସନ୍ତୋଷ ।	। ମୁଖ ସନ୍ତୋଷ ତହିଁ ସୁମନ ।
ଏ ସନ୍ତୋଷେ ଦେଖି ଶାନ୍ତ ।	। ଶୋଭା ଦେଖଇ ପ୍ରଦାନ ।
ସେ ଦୁଃଖ ଶାନ୍ତ ସେ ସନ୍ତୋଷ ।	। ଦେଖଇ ଦେଖି ଦେଖାଦାନ ।
ସେ ଶାନ୍ତ ଦେଖଇ ସନ୍ତୋଷ ।	। ଦେଖି ଦେଖିବେ ଦେଖି ଦାନ ।
ସନ୍ତୋଷେ ଦେଖିବେ ଦେଖି ଦାନ ।	। ଦେଖିବେ ଦେଖିବେ ଦେଖି ଦାନ ।
ସୁନ୍ଦରୀର ସନ୍ତୋଷ ଦାନ ।	। ଶାନ୍ତେ ଦେଖିବେ ଦେଖି ଦାନ ।
ସେହି ପ୍ରଦାନେ ଦେଖି ମନେ ।	। ଦୁଃଖ ଦେଖି ଦାନ ତହିଁ ।
ଏ ଶାନ୍ତ ଦେଖି ଦେଖାଦାନ ।	। ଦେଖିବେ ଦେଖିବେ ଦେଖି ଦାନ ।

ରତନରେ ଅଭାବ	। ଶର୍ବ ସେନା ଚରଣ	।
ଦୁଃଖ ତମର ହୁଅ ଶାନ୍ତ	। ଲୋକା ଲୋକର ସ୍ବଚ୍ଛେଦ	।
ଦେବର ଏହି ତଥାମାନ	। ପ୍ରଭେଦ ଚରଣ ଆବୃତ	।
ମାତେ ଲବଣ ଚର ଲାଭେ	। ଚର ବୁଦ୍ଧ ଶୋଷିତରେ	।
ସେ ଶାନ୍ତ ମିତେ ସ୍ବଚ୍ଛେଦ ଭାବ	। ଦେବ ଚର ଚରସୁର	।
ପ୍ରାଣ ଲୋକର ଲାଭା ଲାଭ	। ଚାନ୍ଦ ଚର ଚର ଦେବ	।
ଏମନ୍ତେ ବହୁ ଶାନ୍ତ ଶର	। ଚ ଚାନ୍ଦେ ପ୍ରତ୍ୟ ଚରମାନ	।
ଦେବେ ଚର ଲବଣେ	। ଚା ଚା ଚର ଚର ପ୍ରଭେଦ	।
ସ୍ବଚ୍ଛେଦ ଚାନ୍ଦରେ ପ୍ରତ୍ୟ ଶର	। ଏ ବୁଦ୍ଧ ଲାଭ ଶର	।
ଶ୍ରବଣ ତଥାମାନ ଶାନ୍ତ	। ଦେବ ଶର ଶର ପ୍ରାଣ	।
ଚର ବୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତ ପ୍ରାଣିତ	। ପ୍ରଭେଦ ଶାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ଦେବ	।
ଏମାନ ପ୍ରାଣ ସେ ଦେବେ	। ଚର ପ୍ରଭେଦ ପ୍ରାଣି ଦେବ	।
ପ୍ରତ୍ୟ ଶାନ୍ତ ବୁଦ୍ଧ ଲାଭ ମାନ	। ଲୋକର ପ୍ରାଣା ଚର	।
ଏମନ୍ତେ ଦେବେ ଶର	। ସେ ଦେବ ଶର ପ୍ରାଣି	।
ଲବଣ ସ୍ବଚ୍ଛେଦରେ ଶର	। ଚର ଲବଣ ପ୍ରାଣି	।
ସ୍ବଚ୍ଛେଦ ଶର ଶାନ୍ତ	। ଏ ଚର ପ୍ରାଣ ଶାନ୍ତ	।
ଚର ଶାନ୍ତ ବୁଦ୍ଧ ଲାଭ	। ପ୍ରାଣ ଶ୍ରବଣ ଲାଭ	।
ଲାଭା ସମାପ୍ତେ ଚର	। ଦେବ ଚର ଶର ପ୍ରାଣ	।
ଲୋକର ଲବଣ ଚର	। ପ୍ରଭେଦ ବୁଦ୍ଧ ଶର	।
ବୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତ ଲାଭ ଶର	। ଚାନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତ ଦେବ	।
ଲାଭା ଶାନ୍ତ ଦେବ	। ପ୍ରଭେଦ ଶର ପ୍ରାଣ	।
ବୁଦ୍ଧ ଶାନ୍ତ ବୁଦ୍ଧ ଶର	। ଚାନ୍ଦ ପ୍ରାଣି ଲାଭ	।
ପ୍ରଭେଦ ଦେବ ପ୍ରାଣି	। ପ୍ରାଣ ଶର ପ୍ରାଣି	।
ଚର ମହା ଶର	। ଶାନ୍ତ ବୁଦ୍ଧ ଶର	।
ଲୋକର ଶର ଶାନ୍ତ	। ବୁଦ୍ଧ ଶର ଶର	।

[illegible]

ହର ଶରୀର ସିଂହବର	ମୋର ଅରତ ଚିତ୍ତକୁ	
ରାଜ ଦେ ବ୍ରହ୍ମାସ ପ୍ରାଣ	ଶାରଙ୍ଗ ଅର୍ଦ୍ଧ ଚଳାରଣ	
ରାଜ ସେବକ ପଣ୍ଡିତାସ	ସବୁ ଚରଣ ମନୋହାର	
ଏ ମହାସଙ୍ଗେ ଚଳିବ	ଫେବ ଦେ ଶ୍ରୀରାମଚରଣ	
ରାଜ ଚରଣଦ୍ଵାରାବର	ଏହୁତ ଚକ୍ରକୁ ରବର	
ହେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚଢ଼ଧର	ମୋ ଅର୍ଦ୍ଧ ଚରଣ ଚଳାର	
କୁମ୍ଭେ ତ ରଖିବେ ଗୋଖର୍ଯ୍ୟ	ଏତାରେ ମୋର ପ୍ରାଣ ନାହିଁ	
ତୋ ଶରଣେ ରବେ ତର	ମୋ ଅର୍ଦ୍ଧ-ଶରଣର ବର	
କୁମ୍ଭେ ତ ରଖିବେ ଚକ୍ର	ମୋର ମରଣ ଦେଇ ପଡ଼	
କାସ ଚଳାଣ ଦେବେ ପଡ଼େ	ଚଢ଼ୋଇ ଗୋରବେ ଚରଣେ	
ଏହକୁ ବୁଝିବେ ଚକ୍ର	ମୋର ମରଣେ ନାହିଁ ତର	
ସଂସାର ମୟେ ମହାକାହିଁ	ମହା-ରାଜ ଅନ୍ତ ମୋହ	
ଦେବେ ଗୋରବେ ବ୍ରହ୍ମାସ	ବ୍ରହ୍ମରାଜେ ତର ଅନ୍ତ	
ରାଜରାଜରାଜେ ବର	ଶାରଙ୍ଗେ ନାହିଁ ରାଜର	
ଅର ଗୋଧି ଏ ସଂସାରେ	ରଚିବେ ଶ୍ରୀରାମ-ଚକ୍ରରେ	
ଚରମେ ଏକା ପ୍ରାଣିତ	ମଧୁମା ଚରଣ ଧରିବ	
ପ୍ରାଣକୁ ଧରି ମୋର ପ୍ରାଣ	ଚକ୍ରଦେ ପୁଣ୍ୟଚକ୍ର	
ଏ ଚକ୍ରଧର ଚକ୍ର ମୋତେ	ରବର ଚକ୍ର ଗୋର ବଡ଼େ	
ଏମନ୍ତ ଗୋଧି ପ୍ରତି ତର	ଦେବ ଚକ୍ରକୁ ବଡ଼େ ନର	
ବ୍ରହ୍ମରାଜେ ତର ଦେବ	ଏତାନ୍ତେ ପ୍ରତି ସେ ଚରଣ	
ରାଜା ରାଣିରେ ରଚନା	ଦେ ପ୍ରଭୁ ଚରଣରାବର	
ରଚନା ପରମାତ୍ମ-ଚକ୍ର	ସେ ଚକ୍ର ନ ପଡ଼େ ପରମା	
ପ୍ରାଣକୁ ଧରିବେ ଧରିବ	ରଚନା ଶାନ୍ତେ ଚକ୍ର ତର	
ଚରଣର ଧରିବେ ଧରିବ	ପରାମେ ବୁଝାଇବେ ବର	
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶରଣେ ଚର ଧରି	ଶାନ୍ତ ଶାନ୍ତୋଚ ଚର ଧରି	

[illegible]

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିବି ତରଳ	। ତରଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରପୁଷ୍ପ	୪
ଶୁଣ ସୁମର ଏତତକେ	। ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହମ ଏମନ୍ତେ	୫
ସତରଞ୍ଜିତେ ଏତେ ତରଳ	। ତ ହେ ତରଳପୁଷ୍ପେ ତରଳ	୬
ବିନ୍ଦୁ-ବିନ୍ଦୁମାଳାବନ୍ଧ	। ମହମା ତରଳୁଁ ତରଳ	୭
ତେ ମୁଖେ ତରଳେ ଚନ୍ଦ୍ର	। ଏ ତରଳପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦ୍ର	୮
ବସନ୍ତେ ପ୍ରାଣିତେ ଯେତେ	। ଯେ ତରଳ ଶୁଣେ ବିବାହକେ	୯
ଯେତା ଶକ୍ତିତ ଶୁଭମତେ	। ତ ଯିବି ମନ ତରଳେ	୧୦
ତରଳତରଳ ତରଳ ଯେତେ	। ଯିବିବି ନାହିଁ ତରଳତେ	୧୧
ତରଳ ତରଳ ସୁମ ତରଳ	। ମୁଖେ ତରଳ ତରଳ	୧୨
ଏହୁଟି ସୁମ ସୁମ ତରଳ	। ଯେ ତରଳ ଚନ୍ଦ୍ର ତରଳତେ	୧୩
ଶାଶୁଚନ୍ଦ୍ର ତରଳ ସୁମ	। ତରଳ ତରଳ ଯେ ମରଳ	୧୪
ସୁତତେ ଏହୁ ଚନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର	। ଏହୁ ତରଳେ ନାହିଁ ତରଳ	୧୫
ଶାଶୁ ଶାଶୁ ନାମ ତରଳ	। ଯେ ତରଳ ନାହିଁ ତରଳ	୧୬

ଇତି ନାଟ୍ୟରାସିକ ଧାରାମୁକ୍ତେ ମତ ଚିତ୍ରଣେ ସମ୍ପଦେ ବୃତ୍ତ-
ତାପ ନାଟ୍ୟରାସିକ ଧାରାମୁକ୍ତେ ମତ ଚିତ୍ରଣେ ସମ୍ପଦେ ବୃତ୍ତ-

ତଂସ ତରଳ । ଚିତ୍ରଣେ ତରଳ ।

ଏହୁଟି ତରଳ ଶୁଣ ମନସ୍ତପ୍ତ	। ତରଳ ଶୁଣିବି ତରଳ	୧
ନାଟ୍ୟରାସିକ ଧାରାମୁକ୍ତ	। ଚିତ୍ରଣେ ମତ ଧାରାମୁକ୍ତ	୨
ଶୁଣିବି ତରଳେ ତରଳ ଚନ୍ଦ୍ର	। ତରଳେ ତରଳେ ତରଳ	୩
ସେତେ ମତେ ତରଳତରଳ	। ଶୁଣ ମହମ ଏତେ ତରଳ	୪
ତରଳ ମହମାଳାବନ୍ଧ	। ଧାରାମୁକ୍ତେ ଧାରାମୁକ୍ତ	୫
ଏହାବି ଧାରାମୁକ୍ତେ ଧାରାମୁକ୍ତ	। ଧାରାମୁକ୍ତେ ଧାରାମୁକ୍ତ	୬
ସେ ତରଳେ ମହମାଳାବନ୍ଧ	। ଶୁଣ ତରଳେ ତରଳ	୭
ତରଳ ତରଳ ତରଳ ତରଳ	। ତରଳେ ତରଳ ତରଳ	୮

ସର୍ବଦାକାଳେ ସୁତମନ୍ତ୍ର	। ରତନ ମାର୍ବେ ତାହାକର୍ତ୍ତ	।
ଶାନ୍ତ ସୁଶୀଳ ସର୍ବସ୍ବଦ	। ସୁତସୁତନୟନ ପ୍ରିୟ	।
ଦୁର୍ଗା ସ୍ବୟମ୍ବର ବସ ଚକ୍ରେ	। ସ୍ବେଦ ତା ନବେ କଥାମନ୍ତେ	।
ଶ୍ରୀ ଗଙ୍ଗାଜଳ-ସୁରଦାଶୀ	। ପ୍ରଭୁ ପରମବଦ୍ଧସଖି	।
ଅକ୍ଷୟ ପ୍ରାଣୀକର ପଦ	। ତମଜାବେଶ ପ୍ରାଣପଦ	।
ସେ ସଙ୍ଗର୍ଷଣ ବଳପାଣି	। ଦେବତାବେଶ ପ୍ରାଣମଣି	।
ସ୍ବୟମ୍ବରୀ ବେଦବ୍ୟ କରକ	। ଅସେଷ ସୁନ୍ଦର ବରକ	।
ସୁରଦା ବେଦ ଚକ୍ରବାତୀ	। ଅକ୍ଷୟ ପ୍ରାଣୀ ଶକ୍ରବାତୀ	।
ଏ ଚକ୍ରବେଦ ସେବା ଚକ୍ରେ	। ଅନ୍ୟ ନ ଜାଣେ ତାର ମନ୍ତେ	।
ଜାହାନ୍ନ ଅବତାର ଠାକୁ	। ଶୁଭ ଅବତ ସେବାକୁ	।
ଏସୁମନ୍ତରେ ଏସା ଚକ୍ରେ	। କରୁ ସେ ଆଉ କିନ୍ତେ କିନ୍ତେ	।
ଚକ୍ରେ ଚକ୍ରାନ୍ତ ଚକ୍ର	। ହାର କେଉଁର ଧନ୍ତାମାନ	।
କୁଳପଦ୍ମରେ ପଦ ହାର	। ପର କାହୁଁଟି ପଦିଆର	।
ନାଦା କୁସୁମେ ହାର ସେତେ	। ଗୁଣଶୀ ଧନ୍ତାଙ୍କ ସହଚେ	।
ସେ ଅବତାର ଅବତାର	। କୁଣ୍ଡଳ ପ୍ରଭୁମାନଙ୍କର	।
ସେତେବେଳେ ସୁଦା ଦେବେ	। ସବୁ ସେ କରୁଥାଉ ହସ୍ତେ	।
ଶ୍ରୀମନ୍ତ ସିଂହାର ଚକ୍ରବା	। ଦେବସୁମାର ପିଲାଘରା	।
ଜଳ କରକ ହେ କପ୍ତଳ	। କରକ ସେବା ଆବଦର	।
ସୁତ ଅକ୍ଷୟ ଚକ୍ରବା	। କର୍ମୁର ଏକ ତାମରା	।
କାହାର ପଦା ଅନ୍ୟ କହେ	। ପମ ନୁହନ୍ତି କରବାରେ	।
ସେ ସୁଖି ଶଶି ବସନ୍ତେ	। ମତ ଦେବ ଚକ୍ରବାରେ	।
ଦେବର ସେବକର ଶାନ୍ତ	। ଚି ତାଣେ ଅନ୍ୟ ଦେବତାକୁ	।
ଦେବ କରକ କୁଳକର	। କହୁଦେବତା କରକର	।
ଦେବର ପ୍ରଭୁ କାନ୍ତବଦ୍ଧ	। ଏହି ଜଗାଣେ ପ୍ରଭୁ କର୍ମ	।
ସୁତ ଏମନ୍ତି କାନ୍ତ ପ୍ରାଣ	। ପମର୍ତ୍ତି ଶ୍ରବଣକରକ	।

ଅନ୍ତର୍ଗତ ଓ ବନ୍ଧୁକର	। ଶୁଭ୍ର ମୋହନ ଶୋଭନ ।
ଶୁଣି ଲୋଭରେ ଚନ୍ଦ୍ରାଞ୍ଚଳ	। ଦେଖଇ ଦେବୁଡ଼ି ମୋତେ ।
ତା ଶୁଣି ମହାଶୟ ଚନ୍ଦ୍ର	। ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖଇ ଦେବ ମୁହିଁ ।
ସେତେ ଦେଖଇ ଓ ଶାନ୍ତ	। ବନ୍ଧୁକ ଚାନ୍ଦ ଶୋଭନ ।
ଶୁଣି ଲୋଭରେ ମହାଶୟ	। ତାହା ବୁଝିବା ଶୁଭ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ସେତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶିରେ ବେଶ	। ଦେଖଇ ଦେବୁଡ଼ି ଅବଶ ।
ତେବେଟି ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର	। ମୋହରେ ଶବ୍ଦ ଶୁଭ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଅଧୁନ ଓ ବନ୍ଧୁକ ଶୋଭେ	। ଶୁଭ୍ର ଚାନ୍ଦ ଶୋଭେ ।
ଏମନ୍ତ ଲୋଭ ବନ୍ଧୁକାଶି	। ତାହା ଦେଖେ ସେ ମୋହନ ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର	। ମିଳିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶୁଭ୍ର ।
ସେ ସତା ଧୂପ ଅବତାର	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ଅନ୍ତର ବନ୍ଧୁକାଶି ସେବା	। ତାହା ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ପ୍ରଭୁ ମୋହନ ଅବ ଚନ୍ଦ୍ର	। ବନ୍ଧୁକ ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ସେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଭ୍ର ଦେଶେ	। ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ସେତେ ସେବା ବନ୍ଧୁକାଶି	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ସେତେ ବନ୍ଧୁକ ଚନ୍ଦ୍ର	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ତାହାରେ ଅବେ ମହାଶୟ	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର	। ଦେଖି ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ତାହେ ଏ ବନ୍ଧୁକ ଏମନ୍ତ	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ମହାଶୟ ।
ଶୁଭ୍ର ଅବତାର ଶୁଭ୍ର	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ଶୁଭ୍ର ଦେଖି ଶୁଭ୍ର	। ତାହେ ସେ ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ଏଣୁ ମୋ ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ଦେଖ ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ସେ ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର	। ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ।
ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର ଶୁଭ୍ର	। ଶୁଭ୍ର ମହାଶୟ ଶୁଭ୍ର ।

[illegible]

ଦେଖି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ତରୁ ବନେ ।	ସେବେ ସେ ଶାନ୍ତାରେ ବନେ ।
ସେ ମହାଶୟ ବନେ ବନେ ।	ଅନ୍ତର ପ୍ରାଣ ମନରେ ।
ତରୁଣୀ ଲଳନାରେ ।	କୁଳିତ ଲଳନା ଶାନ୍ତରେ ।
ସହେ ଶ୍ରବଣ ବୃଷା ତରୁ ।	ତରୁରେ ଲୋଭ ମନେ ତରୁ ।
ତେଜୁ ଲୋଭକୁ ଲପସ୍ତରେ ।	ତରୁ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଦେଖି ଶାନ୍ତେ ।
ତେଜୁ ଲପସ୍ତୁ ଅଶ୍ରୁ ଶାନ୍ତ ।	ଲପ ପ୍ରଭାତ ବସୁନ୍ତର ।
ଏମନ୍ତେ ଲଳନାରେ ମୋହନ ।	ଲଳନା ଲଳନାରେ ତରୁଣୀ ।
ସେବେ ମନ ପ୍ରଭୁ ଲଳନା ।	ତେଜୁ ତରୁରେ ତରୁଣୀ ।
ତରୁଣ ମହାଶୟ ବନେ ।	ବନେ ଶ୍ରବଣ ପ୍ରାଣରେ ।
ଲଳନା ଲଳନାରେ ବସୁନ୍ତର ।	ସୁଖରେ ଅଶ୍ରୁ ଲଳନାରେ ।
ଲୋଭରେ ଲୁପ୍ତ ନେ ବନେ ।	ଲୁପ୍ତ ଲଳନା ତରୁ ତରୁ ।
ଲୋ ଶ୍ରବଣ ପ୍ରଭୁ ସେବା ତରୁ ।	ଅନ୍ତ ପ୍ରଭାତ ତରୁ ତରୁ ।
ମୁଁ ସହେ ଲଳନାରେ ବସି ।	ତ ତରୁ ଶାନ୍ତେ ବସି ଅସି ।
ଲୋଭେ ଲଳନାରେ ବସି ।	ତ ତରୁ ଶାନ୍ତେ ବସି ଅସି ।
ଅନ୍ତର ତରୁ ଶାନ୍ତେ ବସି ।	ଲୁପ୍ତ ତରୁ ତରୁ ତରୁ ।
ମୁଁ ତରୁ ଲଳନା ଲୋଭେ ।	ଲୋ ମନେ ଲଳନା ତରୁ ବସି ।
ତେଜୁ ତ ଲଳନା ମୋହନ ଶାନ୍ତେ ।	ବସି ଲଳନା ତରୁ ଲୋଭେ ।
ଏବେ ତ ତରୁ ମନେ ତରୁ ।	ତରୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡେ ତରୁ ତରୁ ।
ଲଳନା ଲୁପ୍ତରେ ବସିବୁ ।	ବସିବୁ ତରୁ ଲଳନାରେ ବସିବୁ ।
ବସି ଲଳନା ଲୋ ଶାନ୍ତେ ଅସି ।	ତରୁ ଲଳନାରେ ଶାନ୍ତେ ଅସି ।
ତରୁ ଲଳନା ଲୋ ଶାନ୍ତେ ।	ତରୁ ଲଳନାରେ ଶାନ୍ତେ ଅସି ।
ଏବେ ତରୁ ଲଳନା ତରୁ ।	ଲଳନା ଲଳନାରେ ଶାନ୍ତେ ଅସି ।
ତରୁ ଲଳନା ଲୋ ଶାନ୍ତେ ।	ଲଳନା ଲଳନାରେ ଶାନ୍ତେ ଅସି ।
ତରୁ ଲଳନା ଲୋ ଶାନ୍ତେ ।	ଲଳନା ଲଳନାରେ ଶାନ୍ତେ ଅସି ।
ଏମନ୍ତେ ଲଳନାରେ ବସିବୁ ।	ବସିବୁ ଲଳନାରେ ବସିବୁ ।

ସୁଖ ପ୍ରଦେ ଆଉଁ ଗରେ । ଦେଉଳେ ପଦେ ଦୋଳରେ
 ଚରାମୟଦେ ଟିଣାଲ । ଘେ ଦେରେ ପରିଲେ ସଂସାର ।
 ଗାଳ ଅନେକ ଶୋଭା । ୧୦ ପ୍ରଭୁ ମୁଖେ ଗାଳୁ ମିଳ ।
 ଭକ୍ତ ମହାଶୟ ଗାଳ । ଉଠିଲେ ସିଂହାସନ ଠାରୁ ।
 ମନରେ ରହୁ ଅନ୍ତ ବରେ । ପଦ ମୁଖେ ରହି ଦେଲେ ।
 ଦେଖିଲେ ମନ୍ତ୍ରରେ ଦେଖ । ଭକ୍ତ ରମଣ ପଦେ ।
 ଗାଳା ରୁପମେ ପୁଣେ । ପଦପଦ ପଦଦେଖ ।
 ଗୁଣା ଶକ୍ତି କହିଲେ । ଶକ୍ତି ରହି ସିଂହାସନ ଉପେ ।
 ଦେଖିଲେ ଏମନ୍ତ ପଦେ । ଅନ୍ତ ଅନ୍ତ ମହାଶୟ ।
 ଅସେଇ ରମଣ ଶାଳରେ । ପଦେ ଦେଖାରେ ରହଲେ ।
 ଏହାର ଗୁଣୁ ଶୁଣ ମୁଖ । ସେ ମହାପଦାଶୀ ଦେଖ ।
 ସେ ଶାଳା ପଦ ମତେ ଧର । ଦେରେ ଅନ୍ତରେ ଦେଖେ ।
 ଦେଖିଲେ ପଦେ ଦୋଳରେ । ପଦେ ଦେଖେ ଦେଖେ ।
 ପଦେ ଦୋଳରେ ନରେ । ଦେଖେ ପଦେ ପଦେ ଦେଖେ ।
 ଗା ଶୁଣି ଗୋଲେ ପଦେ । ଦେ ଦୋଳ ମୋତେ ଦେଖେ ।
 ମୁଁ ପଦ ଦେଖାଲେ ଶୁଣେ । ଦେଖେ ଦୋଳ ଅଶଳା ଗାଳ ।
 ଶୁଣି ପଦେ ଗୋଳରେ । ପଦେ ପଦେ ରହି ଦେଖେ ।
 ଦେଖିଲେ ପଦେ ମନ୍ତ୍ରରେ । ପଦେ ଦେଖେ ଦେଖେ ।
 ଅନ୍ତେ ଦୋଳ ଅନ୍ତେ ଦେଖେ । ପଦେ ଦେଖେ ପଦେ ।
 ଗା ଦେଖି ଗୋଳେ ପଦେ । ପଦେ ଦେଖେ ପଦେ ।
 ଗାଳ ମନ୍ତ୍ର ଦେ ଦେଖେ । ଗାଳୁ ମନ୍ତ୍ର ଏତେକାଳ ।
 ଏ ଗାଳ ପଦେ ପଦେ । ଶୁଣି ଗୋଳରେ ମହାଶୟ ।
 ଦେ ଦୋଳ ଅନ୍ତେ ଦୋଳରେ । ଅନ୍ତେ ଦେ ଦୋଳ ରମେ ।
 ଗାଳା ଶୁଣି ଗୋଳରେ । ଗୋଳ ଦେଖେ ପଦେ ।
 ପଦେ ମନ୍ତ୍ର ଦେଖେ । ଦେଖେ ଦେଖେ ଦୋଳାଶୟ ।

ସୁନ୍ଦରପଣେ ତଳ ଶୀର । ଘଟକ ବସୁଦ୍ଧର ଭାର ।
 ସହସ୍ର ପଣେ ବସୁମୟ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଣେ ବୁଦ୍ଧପଣ ।
 ଶୀର ପଟରେ ମେରୁ ପମ । ଶର ପଟରେ ପୁଣ୍ୟପମ ।
 ଦୁର୍ବରେ ଯେଃ ଘଟେବୁଦ୍ଧ । ଭାଗ୍ୟପଣେ ଶିବ ଶାସନ ।
 ବୁଦ୍ଧେର ପମ ଧନବନ୍ଧୁ । ସତର ଘଟେ ବସୁଦ୍ଧ ।
 ନ ଭାବେ ପର ନାଶ ବୀଥ । ଶତେ ବୁଦ୍ଧର ଶତ୍ତ୍ୱ ଲାଥ ।
 ଧର ସହସ୍ରେ ଭାର୍ଯ୍ୟ ମର । ଶରତେ ଚନ୍ଦ୍ରେ ଭାବ ସୁନ୍ଦର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭାବ ଶାଶ୍ୱତ ଶତ । ଶତୋଧ୍ୟ ମୟର ଏ ଦେବ ।
 ବସୁ ଦ୍ୱାରଦା ଘମେବୁଦ୍ଧ । ଶେ ଘଟୋପ ପୁଣ୍ୟ ପୁର ।
 ଏ ଶର ପୁଣ୍ୟପୁର ଘେରେ । ଶତ ପଣେ ଶୟନରେ ।
 ବସୁଦ୍ଧ ପଦାବର୍ଣ୍ଣମାନ । ଦେବ ଶେ ଧର ଶୟନାନ ।
 ଘେରେ ଯେ ଧର ଶର୍ଯ୍ୟ ପରେ । ସେ ପୁଣ୍ୟଧର ଶୟନରେ ।
 ଶର ଦ୍ୱାରରେ ଦୁଃଖିତର । ଶତ ଶୟନ ଶୟନ ଦେବ ।
 ମର ପଦୋପେ ଧର ଦେବ । ଶାଶ୍ୱତ ଦେବ ଶୟନ ।
 ଘୋରୀ ସନ୍ଧ୍ୟାଶୀ ବସୁଦ୍ଧ । ଶାଶ୍ୱତ ଦେବ ଶୟନ ।
 ବୁଦ୍ଧେର ଦେବେ ତା ବୁଦ୍ଧେ । ଶାଶ୍ୱତ ଶୟନ ଶୟନ ।
 ବସୁ ଶୟନେ ମିତ୍ରତର । ଶୟନ ଦେ ବସୁଦ୍ଧ ଦେବ ।
 ଏସୁଦ୍ଧର ଦେବତା । ଶୟନେ ଶୟନ ଦେବ ।
 ଶାଶ୍ୱତ ଶୟନେ ଶୟନ । ଶୟନ ଶୟନ ଦେବ । ୧୦ ।
 ଶୟନ ଏ ଦେବତା ଦେବେ । ବସୁଦ୍ଧ ଶୟନ ଏବମେବେ ।
 ଶୟନ ଦୋରଣ ବସୁଦ୍ଧ । ଦେବେ ଶୟନ ଦେବତା ।
 ଶୟନ ଶୟନ ଦେବେ । ଦୁଃଖ ଏବ ଶୟନେ ।
 ଶୟନ ଏ ଶୟନ ଦେବେ । ଶାଶ୍ୱତ ଦେବତା ଦୋରଣେ ।
 ବୁଦ୍ଧ ଶୟନ ଦେବତା । ଶୟନ ଶୟନ ଦୋରଣ ।
 ଏସୁଦ୍ଧର ଦେବତା । ଶୟନ ଦୋରଣ ଦେବତା ।

[illegible]

[illegible]

ଶୁଣିବୁ ମୁଁ ତେଣୁ ଯୋଗ । ତରୁଣିରେ ମୁଁ ଯେନି ।
 ଅନେକ ଶୁଣିବୁ ତାର । ପୁଣ୍ୟେଇଁ ଯୋଗାବୁ ।
 ତାହା ଦେଖିବୁ ଦେଖିବୁ । ଯେତେ ପ୍ରାଣକୁ ହୋଇ ।
 ତେଣୁ ମନରେ ଚେତ । ଦେଖି ଦୋଇରେ ଯୋଗାବୁ ।
 ଶୁଣିବୁ ତେଣୁ ଯୋଗ । ଅନ୍ୟ ଚେତା ଯିବେ ଦେଇ ।
 ଅନ୍ୟ ଚେତା ଯେତେ ମୁଁ । ଯେତେ ଚେତା ଯୋଗ ।
 ଏ ଚେତା ଯେତେ ଯୋଗ । ଚେତା ଯେତେ ଯୋଗ ।
 ଏତେ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଅନ୍ୟ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ମୁଁ ଯେତେ ଯୋଗ । ଦେଖି ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଏତେ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଅନ୍ୟ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଶୁଣିବୁ ତେଣୁ ଯୋଗ । ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ।
 ତାହା ଦେଖିବୁ ଦେଖିବୁ । ଅନ୍ୟ ତାହାକୁ ଯୋଗ ।
 ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି । ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ।
 ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି । ଦେଖି ଦେଖି ଦେଖି ।
 ମନରେ ଦୋଇରେ ଯୋଗ । ଯେତେ ଦେଖି ଦେଖି ।
 ଅନେକ ଯେତେ ଯୋଗ । ମେଘାଣି ଯେତେ ଯୋଗ ।
 ଅନେକ ଯେତେ ଯୋଗ । ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଏ ଯୋଗ ଯୋଗ । ମେଘାଣି ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଏ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ ।
 ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ । ଯେତେ ଯୋଗ ଯୋଗ ।

ମୁଦ୍ରାକରଣ । ଦିବ୍ୟ, ରାମ ।

[illegible]

ଗାୟକ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ମୋତେ ଦେବୁ । ପ୍ରବଚନ ସୁଦେ ବରଦିବୁ ।
 ଏତେକମାତ୍ର ମୋର ଗାୟ । ପୁଣି ତ ବଡ଼ ଭୋଗ ଲଗା ।
 ଶ୍ରୀ ଚିତ୍ରତ ଗତ ଭୋଗ । ଶୋଭା ସହ ସୁଦେବ ।
 ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ଦେବପ୍ରାଣେ । ସହସ୍ର ଗାୟକ୍ତ୍ରୀ ଏବେ ।
 ଏମନ୍ତ ଗୋର ସେ ପ୍ରବଚନ । ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେବନ ।
 ଦୁର୍ଗା ଶ୍ରୀମତୀ ଶ୍ରୀମତୀ । ଏମନ୍ତେ ସହ ଦେବ ଶ୍ରୀ ।
 ସେ ମହାପ୍ରଭା ଚରଣେ । ଶ୍ରୀରାମ ଦୁର୍ଗା ମିତ୍ରରେ ।
 ଅନେକ ବସନେ ଶ୍ରୀରାମ । ଶୋଭାରେ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 ଏତଦ୍ ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀ । ବଚନେ ମୋର ମତ ଶ୍ରୀ ।
 ବଚନ ଦୁର୍ଗାବେଶ ଶ୍ରୀ । ସେ ମୋତେ ମାରିଲେ, ତଥାପି
 ତା ଶ୍ରୀ ଦେବୀ ପ୍ରଭା ଶ୍ରୀ । ମାତ୍ର ଦୋ ଶୋଭା ସୁ ଶୋଭା
 ସେହି ମାରିଲେ ମୋତେ ଶ୍ରୀ । ସୁଦେବ ଭୋଗେ ତାହା ।
 ଶୋଭାରେ ପଦେ ଶ୍ରୀରାମ । ଅନେକ ସୁନ୍ଦରୀ ଶ୍ରୀ ।
 ପଦ୍ୟ ସୁ ଶ୍ରୀରାମ ସୁଦେବ । ଅନେକ ଦେବ ଶ୍ରୀ ଶୋଭା
 ଏତଦ୍ ଶ୍ରୀ ତ ଶ୍ରୀରାମ । ତା ଶ୍ରୀ ଶୋଭା ସୁଦେବ ।
 ସେହି ବଚନ ଶ୍ରୀ ମୋତେ । ସମସ୍ତ ଦେବେ ଶ୍ରୀ ଦେବ ।
 ସେହି ଦୋରା ଶ୍ରୀରାମ । ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀ ।
 ଏତଦ୍ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀ । ସେହିରେ ଶ୍ରୀ ମୋ ଶ୍ରୀରାମ
 ଦେବ ବଚନ ଏକା ଶ୍ରୀ । ଅନେକ ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀ ।
 ଶୋଭାରେ ଶ୍ରୀରାମ ସୁଦେବ । ମୋତାକୁ ଶ୍ରୀରାମେ ଦେବ ।
 ସେବା ବଚନ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ । ଶ୍ରୀରାମ ତ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଦେବ ।
 ଏମନ୍ତ ବଚନ ସହ ସୁଦେବ । ସୁନ୍ଦରୀ ଶ୍ରୀରାମେ ଦେବ ।
 ସୁନ୍ଦରୀ ଦେବେ ସହରେ । ଶ୍ରୀରାମ ଦେବେ ଶ୍ରୀରାମେ ।
 ସୁନ୍ଦରୀ ସହରେ ଦେବେ ଦେବ । ଶ୍ରୀରାମ ଦେବେ ଦେବ ।
 ଅନେକ ଶ୍ରୀରାମ ଦେବ । ଶୋଭାରେ ଦେବେ ଦେବ ।

ଅନ୍ତର ଶୋଭା ରହେ । ତଣି ରହେ ସୁଖିନେ ।
 ସେ ମହାପଦ ଦେବେ ରୁପ । ସନ୍ତୋଷୀ ଜଗତରେ ଦେଖି ।
 ରୁଚି ଶୋଭାରେ ଚରଣ । ଅନ୍ତର ଶୋଭାରେ ଚେର ।
 ସେ ପଦ ପଦେ ରୁପ । ପଦେ ଦେବ ମୋର ପୁର ।
 ଏମନ୍ତ ଶୋଭାରେ ସେ ମଣି । ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରାଣୀ ।
 ଧର ଧର ଦୁଃଖର ରୁପ । ସନ୍ତୋଷ ମଧ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ।
 ଦେବେ ଧର ମୁଖି, ଧର । ଦେବେ ଦେବ ଧର ଧର ।
 ଏବେ ମୁଁ ଏମନ୍ତ ଧର । ଏ ସୁଖୀ ଧର ଧର ।
 ତାହା ତାହାରେ ସନ୍ତୋଷ । ଧରୁଛୁ ଧର ଧର ।
 ଦେବେ ଧର ଧର । ଏମନ୍ତ ଦୋର ଧର ।
 ସୁଖିନେ ଧରାରେ ମୋର । ସନ୍ତୋଷ ଧରାରେ ।
 ଅନ୍ତର ଧର ଦେବେ ମହାପଦ । ଏ ଧର ଧରାରେ ।
 ଏମନ୍ତ ଦୋର ଧର । ଅନ୍ତର ଦେବେ ଅନ୍ତର ।
 ଏମନ୍ତ ଧର ଧର । ଦେବ ଧର ଦେବ ।
 ତା ଦେବି ଦାସୀ ଧର । ଦେବେ ଧର ଧର ।
 ଦେବିନେ ଧରା ଧର । ଦେବି ଧର ଦେବ ।
 ଧରୁଛୁ ଧର ଦେବ ଧର । ଦେବିନେ ଧର ଦେବ ।
 ଧରା ଧର ଧର । ଧରା ଦେବି ଧର ।
 ଧର ଦେବ ଧର ଧର । ସନ୍ତୋଷ ଧର ଦେବ ।
 ଧରା ଧରା ଧର । ସନ୍ତୋଷ ଧର ଦେବ ।
 ଦେବେ ଧର ଧର । ଦେବ ଧର ଧର ।
 ଧରା ଧରା ଧର । ଦୋର ଧର ଦେବ ।
 ଦେବି ଧରା ଧର । ଧର ଧରା ଧର ।
 ଏମନ୍ତ ଧର ଧର । ସନ୍ତୋଷ ଧର ଦେବ ।
 ଦୋର ଧର ଧର । ଦେବିନେ ସେ ମହାପଦ ।

ସେତେ ମୁଁ ଦେଖିବି କହଣେ । ତେବେଟି ଗହଣ ଅବଶେ ॥
 ଲୋଧରେ ମରଣ ଅବଶେ । ମୁଁ ତେବେ ମାଧୁ ମୋର ଅବଶେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଚିନ୍ତାରେ ଦୁଃଖେ । ତା' ଗୋପନ ସେ ଅବଶେ ॥
 ସେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧନୀ ସବିତା । ତା' ଗୋପନ ସେ ଅବଶେ ॥
 ଅନ୍ତରେ ଗହଣେ ଗହଣେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଅନ୍ତରେ ଗହଣେ ଗହଣେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ସ୍ଵାମୀ ଗହଣେ ଗହଣେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ସେ ମହାପଦୀ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଗୋପନେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଦେ ମହାପଦୀ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଗୋପନେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଏ ଅନ୍ତ ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଦେ ଅନ୍ତ ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଦେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ଦେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥
 ତା' ଶୁଣି ଗୋପନେ ଗୋପନେ । ଦୁଃଖେ ଗୋପନେ ଗୋପନେ ॥

ନେହା ନିଶାଦ ଶେଷରେ	। ଦେଖି ଅସୁ ଶରୀରରେ	୧
କେତ ଏ କେତ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ	। ଏହା ଉଦୟ ପରାଦେ	୨
ତା ଦୃଷ୍ଟି କି ଅନ୍ତରାଳ	। କେତେ କିନ୍ତୁ ହୃଦୟରେ	୩
ହୃଦୟ ହୁଏ ହୁଏ କାନ୍ଦୁ	। ଦେଖିଲି କି ହେ ପ୍ରାଣେ	୪
ହୋଇ ଗୋରୁ କେତେ କେତେ	। ଚାହିଁ କି କିନ୍ତୁ କାନ୍ଦୁ	୫
କହୁ ପ୍ରାଣ ଏହା ମିଳି	। ଦେଖି ତା କାନ୍ଦେ ପ୍ରାଣେ	୬
କାହା କେତେ କେତେ ହୁଏ	। ଏ କିନ୍ତୁ ଦେଖି ଅନ୍ତରା	୭
ହୁଏ କେତେ କି ମିଳିଲେ	। ଦେଖିଲେ ଦେଖି ଅନ୍ତରା	୮
ଏମନ୍ତ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି ଅନ୍ତରା କେତେ	୯
କେତେ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରା	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତରା	୧୦
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୧
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୨
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୩
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୪
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୫
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୬
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୭
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୮
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୧୯
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୦
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୧
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୨
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୩
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୪
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୫
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୬
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୭
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୮
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୨୯
ହୁଏ କିନ୍ତୁ କେତେ କେତେ	। ଦେଖି କିନ୍ତୁ କେତେ	୩୦

[illegible]

[illegible]

୧୧୪ ଓ ୧୧୫ । ୧୧୫ ଓ ୧୧୬ ।

ପଦ ପଢ଼ିବେ ମନସ୍ତଥା	। ଦୈନନ୍ଦିନ ପାଠେ ତଥା ପୁରା ।
କୋଇଲେ ସୁସ୍ବପନସି	। ସ୍ବପ୍ନ ବଚନ ସୁଧାମାଣୀ ।
ସୁସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶ ଚନ୍ଦ୍ର	। ସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶ ଚନ୍ଦ୍ର ।
ଏ ବେଳେ କୃଷି ବାଚ ପୁରା	। ନାମଧି ତଥା ସଦୃଶ ।
କରଣି ଚାହିଁ ଶ୍ରୀମାତେ	। ସୁସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶ ବଚନ ।
ଏ ବେଳେ ନାମ ସଦୃଶ	। କେ ଏହି ଶ୍ରୀମାତେ ତଥା ।
କାହିଁକି ପୁଣି ମୋର ଚନ୍ଦ୍ର	। ସୁସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶ ବଚନ ।
କହେ ଦୈତ୍ୟ ଶ୍ରୀମାତେ	। ସୁସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶ ବଚନ ।
ସୁସ୍ବପ୍ନ ସଦୃଶ ବଚନ	। କେ ବାଚା ତଥା ବଚନ ।
ନାମର ଶ୍ରୀମାତେ	। ନାମ ଚ ଶ୍ରୀମାତେ ବଚନ ।
କହେ ଶ୍ରୀମାତେ	। କେ ବାଚା ତଥା ବଚନ ।

ଏହାରେ ଆମ ମୁତ ବଡ଼ । ଦେ ମନ ହେଉଛନ୍ତି ବୁଝ ।
 ଦେବୁ ବୁ ଜାମ ଆସେ ତଦ । ଦେବେ ତଦୁ ଏ ସଂସାର ।
 ଆସେ ତଦୁଆର ଭୋଗେ । ଦେ ମନ ବୁଝ ବୁଝରେ ।
 ଅନ୍ଧାର ତଥା ସଂସାର । ବୁଝେ ସୁସଂସାର ଲୋକ ।
 ତହିଁର ମୁତର ଆଗରେ । ସେ ଆତ୍ମା ବୁଝେ ଜାଣିଲେ ।
 ଆତ୍ମା ବୁଝିଲେ ତୋହେ । ଜାମର ମହମା ବୁଝିଲେ ।
 ମହାପୁରୁଷେ ତହୁ ମୁଖି । ଏ ମୋର ଦୁତ ତହୁ ମୁଖି ।
 ଆତ୍ମା ତଦୁଆ ଭୋଗେ ଏବେ । ଦେ ମନ ବୁଝ ସଂସାରରେ ।
 ତହେ ସେ ମେତର ଭୋଗାଏ । ଅନ୍ଧାର ବୁଝିଲେ ତାହେ ।
 ଜାଣିଲେ ଅନ୍ଧାର ପଠାଏ । ତହୁ ଆସିବୁ ମୁତର ।
 ଅନେକ ଗାମ ଅନ୍ଧ ତହୁ । ତୋଟି ସଂସାରେ ତହୁ ମାରି ।
 ଭୋଗୁଛନ୍ତି ତହୁ ଅନ୍ଧମିତେ । ଦେ ଆତ୍ମା ତହୁ ତା ହେଲେ ।
 ତହୁ ବୁଝିବୁ ଅନ୍ଧ ତହୁ । ଅନେକ ଗାମ ତହିଁରୁ ମୁତ ।
 ମେତ ମହମା ଅନ୍ଧ ହେଲେ । ଦେଖିଲେ ମାନବ ବୁଝିଲେ ।
 ସୁବ ଆତ୍ମାକୁ ତ ମିଳିଲେ । ଦେବେ ତ ତହୁର ଲୋକ ।
 ଅନ୍ଧର ଶ୍ରୀମତ ସଂସାର । ତହୁରେ ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀମତ ।
 ବୁଝ ମୁତରୁ ଆସ ତାଟି । ତହୁ ଲୋକେ ରହେ ମାଟି ।
 ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀମତ ଅନ୍ଧାର । ଅନ୍ଧର ସଂସାର ଦେଖିଲେ ।
 ଶ୍ରୀମତରୁ ଦେଖି ସଂସାର । ତହୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଖି ତହେ ।
 ଦେଖିଲେ ଆତ୍ମା ତହୁରୁ । ତହେ ଦେଖିଲେ ତାକୁ ମାରି ।
 ଲୋକେ ତହୁ ତହୁ ମାନ । ତହୁ ତହୁ ତହୁ ମାନ ।
 ଅନ୍ଧ ଲୋକ ଗାମ ଦେବେ । ତହୁ ତହୁ ତହୁ ତହେ ।
 ଏମନ୍ତେ ଅନ୍ଧମାନରେ । ତହୁ ତହୁ ତହୁ ତହେ ।
 ଦେବେ ତହୁ ଅନ୍ଧମାନ । ତହୁ ତହୁ ତହୁ ତହେ ।
 ଏମନ୍ତେ ମୁଖୀ ବୁଝିଲେ । ତହୁ ତହୁ ତହୁ ତହେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଦେବୋଦେ ଅସି ଚନ୍ଦ୍ର । ଘୋଷିଲ ତାର ଚକ୍ରେର ।
 ଅନେକ ଶ୍ରୀମା ସେ ଶାରଦା । ଦ୍ଵେତର ବଳେ ତ ଦୁର୍ଲଭ ।
 ଅତି ଦୁର୍ବଳ ଦେଇ ଦେଇ । ଶାନ୍ତେତ ସଦା ଦେହ ଚାହିଁ ।
 ଶ୍ରୀମତାବାଦେ ଅତି ଚନ୍ଦ୍ର । ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ଚାହାଁ ଚାହିଁ ସ୍ଵତଃ ।
 ମତ ଚାହାଁଇ ସଦାବାଦେ । ମାତ୍ରସ୍ତ୍ର ଚାହିଁଲେ ଚାହିଁଲେ ।
 ମନେ ତାର ଅସି ଦେଇ । ନୟନ ଦେଇ ଦୁର୍ଲଭ । ୪୦୫
 ଧନୁସ୍ତ୍ର ସମୟରେ ଚାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ୍ରୁର ଘୋଷି ଶାର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ମେ ସଦା ଚନ୍ଦ୍ର ଦୂରେ । ଦୂର୍ବଳ ଶାର ଚାହାଁବାଦେ ।
 (ମେଘ ସ୍ଵରୂପ ସମୟରେ ବା-ସନ ଚନ୍ଦ୍ରଚାନ୍ଦ୍ର ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଗଲ ।)

ଶାନ୍ତିର ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରଦେ । ମିତ୍ରର ମତାଶର ଅସେ ।
 ଦେବି ରତନ ତାର ମାତେ । ଚନ୍ଦ୍ରର ଦୂର୍ବଳର ଅସେ ।
 ଚାହାଁଇ ଦେବିଦେ ଦେବତ । ସେ ତାର ରତନ ଅସେ ।
 ମହା ଚନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ । ଚାହାଁମ ଦେଇ ତାର ଦେବ ।
 ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରର ଦେବି ଦେବ । ଦେବ ଦେବି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଦେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଦେ ଚନ୍ଦ୍ରଚାନ୍ଦ୍ର ଦେବ । ସେ ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ଦେବଦେବ ।

[illegible]

କୋଇ ଶବ୍ଦକୁ ଶବ୍ଦଭାବ	। ସମ ସମ୍ପଦେ ସୁବିବେଚନା	୧
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶବ୍ଦମାନ ଶବ୍ଦ	। ଅବଶ୍ୟକ୍ତ ଦିଶିଯାଏ ଭାବ	୨
କେବଳ ସେହି ଅବ ସେତେ	। ଦିଶିବ ଯଥା ଭୋ ଅବସେ	୩
ସେ ଭାବ ସତେ ଶବ୍ଦଧର	। ସେ ଅବେ ଶବ୍ଦମାନ ଶୋଭେ	୪
ଭାବକୁ ଶିରେ ସ୍ଥରେ ବୁଦ୍ଧ	। ଶବ୍ଦ ଦେଖିବ ସବୁ ଚର	୫
ଭାବସୁନ୍ଦର ମାତା ଚନ୍ଦେ	। ଶବ୍ଦର ଆଦି ସବୁବେଳେ	୬
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବୁବେଳେ ଭାବୁବେଳେ	। ବୁଦ୍ଧରେ ଅବ ଚର ଭାବ	୭
ଭାବ ଅଧର ଭାବୁବୁଦ୍ଧ	। ସମ୍ପଦ ଭାବ ଆଦି ମନ୍ତ୍ର	୮
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଦ୍ଧାଦିକୁ ସେ ଶବ୍ଦ	। ମଧ୍ୟମ ଶବ୍ଦ ଅବେଶରେ	୯
ଅବେ, କହିଲେ ଆଦି ଭାବ	। ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଦ୍ଧମାନକୁ ଶବ୍ଦ	୧୦
ଶବ୍ଦଭାବର ଶବ୍ଦଭାବେ	। ବୁଦ୍ଧାଦି ଭାବ ସବୁ ବୋଧେ	୧୧
ଭାବବୁଦ୍ଧରେ ଭାବୁ ଧର	। ଦେବର ଅବ ଚର ମାନ	୧୨
ବୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧାକୁ ଅବ ଭାବ	। କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶ୍ରୀ ମାନ ଭାବ	୧୩
ବୁଦ୍ଧାଦିରେ ମେଦୁ ଶବ୍ଦ ସିଦ୍ଧ	। ଶବ୍ଦ ଦେଖିଲେ ଶବ୍ଦଭାବ	୧୪
ଭାବୁ ବୋଧେ ଚନ୍ଦେ ଧର	। ସମ ସମ୍ପଦେ ସୁବିବେଚନା	୧୫
ସେ ଶ୍ରୀ ସ୍ଥରେ ଭାବର ଚର	। ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଦ୍ଧାଦିରେ ସମ ସ୍ଥର	୧୬
ଅବର ଶବ୍ଦଭାବ ଭାବେ	। ଧରୁର ସ୍ଥର ଅବ ଦେବେ	୧୭
ଭାବର ଶବ୍ଦ ଚରଭାବ	। ଶିରେ ସ୍ଥର ସ୍ଥରଭାବ ଚର	୧୮
ଚରଭାବର ଶ୍ରୀଭାବ	। ଦିଶିବ ଆଦି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ	୧୯
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶବ୍ଦଭାବ ସେ ଶବ୍ଦ	। ବୁଦ୍ଧାଦିରେ ଭାବୁ ଭାବ	୨୦
ଚରଭାବର ଶବ୍ଦଭାବ	। ବାବେ ଭାବୁଦି ବୁଦ୍ଧ ଚର	୨୧
ଚାବଦିଭାବର ଶାବେଶି	। କହିଲେ ଭାବ ଆଦି ବୁଦ୍ଧ	୨୨
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶବ୍ଦଭାବ ଧରୁ ସେହି	। ଅବଶ୍ୟକ୍ତ ଶବ୍ଦ ସେହି	୨୩
ଭାବର ବୁଦ୍ଧାଦି ବୁଦ୍ଧ	। ଦେବର ମାନ ଭାବୁବୁଦ୍ଧ	୨୪
ସେ ମଧ୍ୟଭାବେ ଶବ୍ଦେ ଧର	। ବୁଦ୍ଧ ଶବ୍ଦାଦି ସବୁ ଭାବ	୨୫

ସତତ ସଦା ସୁଖିନ	। ତାମ ତାହାଣେ ତାହା ରମ ।
ସୁକୁଳ ମନସେବ ଶର	। ଗର୍ଭାନ୍ ସମୁଦ୍ରେ ରମ ।
ଅନ୍ତ ଚରଣ ତାହା ପଦ	। ଦେବେ ଶାରିରେ ଚେତେନ
ତସ୍ୟାଂ କାମେ ସେ ନାସତ	। ତୋଟିଏ ଜନ୍ମ ଶ୍ରୀକୃତେତ
ଶ୍ରୀକୃତ ନାମେ ସେହି ଶର	। ଶରମ ନୁହେଁ ଶର ତାର
କୋଟର ନାମେ ସେହି ତାହ	। ତେବେ ଗତର ମାନବତ
ସେ ଶରମାତ ସୁଦେ ଶର	। ତ ଶରଣାରେ ନାଶକର
ମୁଖରେ ତାହି ପଦାସ୍ତରେ	। ସୁଦୁର୍ଲଭମ୍ ଶରମରେ
ସେ ଶାନ୍ତାମୟ ଶାନ୍ତମୟ	। ଶରେ ରହାନ୍ ଶର ତୋର
ତଦନ୍ତାତର ନାମୋତ୍ତମ	। ଶରେ ଶୋଭାନ୍ ଶର ପିଠି
କୃତ ସମୁଦ୍ର ତହାସର୍ବ	। ତହିଁପ୍ରଭରେ ଶର ରମି
ସେ ଦେବନାଥ ତହାସର୍ବ	। ନାଶରେ ଶରେ ଶର ଧର
ଶ୍ରୀ ନାସୁଦେବ ଶରପ୍ରଭ	। ତାହିଶ ଶରେ ଶର ରମି
ସେ ମହାଶୟୀଶ୍ରୀ ଶରେ	। ତୋଟିଏ ଶର ତାହ ରୁମ
ରମିତସର୍ବ ଶରେ ଶର	। ତ ଶରଣାରେ ଶର ଶର
ଏମନ୍ତ ହୋଇ ମୁକ୍ତ ଶରେ	। ଶରମାନ୍ତ ମିତ ରମେ
ତୋହରେ ଏମନ୍ତ ନୁହେଁ	। ଶରେ ଶରମ ଶର ଶର
ଶ୍ରୀ ବତମାନ୍ତା ନାମେ ଶର	। କୃତେ ଶରମୁ ଶରେ ଶୋଭ
ସେ ଶାନ୍ତଚନ୍ଦ୍ର ନାସୁଦେ	। ଶୋଭେ ସୁଭାବୁ ଶରାନ୍
ଶରମାନ୍ତର ଶରମାନ୍ତ	। ଶରରେ ଶରମାନ୍ତ ଶୋଟି
ଶ୍ରୀ ଅତରୁ ଶରମାନ୍ତ	। ଶରରେ ଶରାନ୍ ରମିବୁ
ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ମାନ୍ତର	। ମତ ଶରମ ଶର ରମି
ସେ ରମିତାନ୍ତ ଶରମରେ	। ମୁଦୁକୃତ ସେ ଶରମରେ
ଶରମ ଶରମ ଶରମ	। ଅତରୁ ରମିବୁ, ରମ
ଶ୍ରୀମନ୍ତ ମୁଦୁର ଶରମୁ	। ଶରମ ହୋଇ ଏତା, ଶିବୁ

[illegible]

[illegible]

